

JAZZFLITS NUMMER 420

3 JUNI 2024

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

4 **JAZZ OP PAPIER**

6 **JAZZ OP DE PLAAT**

Amina Figarova, Chris Potter,
Louis Armstrong Celebration Band,
Guy Salamon, Inside Colours,
Simon Rigter, Sam Newbould e.a.

15 **JAZZ OP HET PODIUM**

North Sea String Quartet.

EN VERDER (ONDER MEER):

20 Modern Jazz Quartet (H van Eeden)

23 Jazz op Radio Veronica (H v Eeden)

24 Barney Wilen deel 3 (Erik Carrette)

20,5 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 03 2024

JF 421 KOMT 17 JUNI UIT

BERICHTEN

Deens Jazz Camp for Girls vindt navolging in Vlaanderen

Meisjes in de leeftijd van twaalf tot zestien jaar kunnen van 26 tot en met 29 augustus in Gent aan een Jazz Camp for Girls deelnemen. Onder anderen bassiste Louise van den Heuvel, drumster Anke Verslype en saxofoniste Hanne De Backer leren de jonge musici improviseren, creëren en luisteren.

Het Jazz Camp for Girls is een Deens idee. In Denemarken bestaat de formule al tien jaar. Het doel is om meisjes te enthousiasmeren voor jazz, in de hoop dat het aantal professionele vrouwelijke musici zal stijgen. "We willen met dit kamp een open en veilige omgeving creëren met vrouwelijke rolmodellen en meer meisjes zin geven om op het podium te staan. Het hele concept is van bij het begin mee vormgegeven door een kerngroep van jonge vrouwelijke muzikanten: Anthe Huybrechts, Janne Heylen, Nele Uyttendaele, Bárbara Jarque en Oya Bakiroglu", aldus een persbericht van de Vlaamse organisator Ha Concerts. Maximaal achttien meisjes kunnen deelnemen. Bij de selectie wordt ook gekeken naar een evenwichtige verdeling van instrumenten. Het Jazz Camp for Girls wordt mede mogelijk gemaakt door de Stad Gent en JazzDanmark.

ia 77

JazzFlits

TOONAANGEVEND JAZZPERIODIEK SINDE 2003

GUUS TANGELDER BIG BAND BLAAST NA BIJNA VEERTIG JAAR LAATSTE NOTEN UIT

Na bijna veertig jaar valt het doek voor de Guus Tangelder Big Band. Op vrijdag 21 juni geeft het orkest in het Openluchttheater De Pinkenberg in Rozendaal het allerlaatste concert met als speciale gast trompettist Eric Vloeimans. Het kan financieel niet meer uit, meldt leider Tangelder ons.

Het orkest stopt omdat podia zijn weggevallen en er onvoldoende financiële middelen zijn om in de toekomst kwaliteit te kunnen blijven waarborgen, legt Tangelder uit: "In betere tijden konden we met een programma rekenen op zeker drie concerten per maand op podia in Arnhem, Nijmegen en omstreken. Dat werd mede mogelijk gemaakt door subsidies van overheden en fondsen. Na het wegvallen hiervan moesten we concerten geven tegen partage van de recette-opbrengst. Deze inkomsten bleken structureel ontoereikend om de musici een fatsoenlijke onkostenvergoeding te bieden. Spelen voor consumptiebonnen en parkeerkaarten is beneden onze waardigheid en op termijn niet vol te houden!"

Op het programma van het laatste concert staat de 'Rhapsody voor Klarinet en Jazzorkest', die Joop van Ervan speciaal schreef voor de Guus Tangelder Big Band. Guus Tangelder zal daarin op klarinet soleren. Ook worden tijdens het laatste concert diverse voormalige bandleden verwacht. Gast Eric Vloeimans zal eigen composities spelen, door hemzelf gearrangeerd voor de Guus Tangelder Big Band.

De Guus Tangelder Big Band werd opgericht in 1985 en bestond aanvankelijk uit jazzstudenten en -docenten van het Arnhemse conservatorium. Aan die onderwijsinstelling studeerde oprichter Guus Tangelder in de jaren zeventig klarinet en saxofoon. Later kwam hij er terug als docent. In die hoedanigheid zette hij in de jaren tachtig een bigband op poten binnen de afdeling jazz- en improvisatiemuziek. Dat orkest, de ArtEZ Bigband, bestaat nog steeds. Zijn Guus Tangelder Big Band was een eigen initiatief. Het orkest ontwikkelde zich tot een professionele bigband van een twintigtal jazzmusici uit Midden-Nederland, onder wie de laatste jaren saxofonist Gerlo Hesselink, trompettist Angelo Verploegen, bassist Henk Haverhoek en drummer Pieter de Bast. Het afgelopen jaar hield de bigband een jubileumtournee met het Charivari Trio.

David Sanborn tijdens het North Sea Jazz Festival 2010. (Foto: Joke Schot)

David Sanborn overleden

De Amerikaanse saxofonist David Sanborn is zondag 12 mei jl. aan de gevolgen van prostaatkanker overleden. Hij was 78 jaar oud. Sanborn kreeg op jonge leeftijd polio en pakte de altsax op als therapie. Zijn grote invloed was Hank Crawford, maar Sanborn had een volstrekt eigen geluid. Als begeleider van bluesartiesten (Albert King, Little Minton) die zijn woonplaats St. Lois aandeden, begon Sanborn op zijn veertiende als professional. In de jazz werkte hij met onder anderen Gil Evans (als orkestlid en solist), gitarist Bill Frisell, vibrafonist Bobby Hutchinson en toetsenist Joey DeFrancesco. Maar David Sanborn bewoog zich op veel muzikale terreinen. Zo was hij te horen met Stevie Wonder, The Rolling Stones, Paul Simon, James Taylor en David Bowie. David Sanborn maakt 25 albums onder eigen naam. Ook had hij een tijd een eigen televisieprogramma, waarin hij muzikale gasten ontving, en maakte hij voor de radio 'The Jazz Show'. De laatste jaren was hij te horen in een muziekpodcast: 'The Sanborn Sessions'.

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Maar ook als u een vraag heeft, of bijvoorbeeld op zoek bent naar de naam van een muzikant op een foto, kunt u met ons contact opnemen. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zogezegd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.

Gulle gevers leveren Breda Jazz Festival recordbedrag op

Het 52ste Breda Jazz Festival ontving tijdens de laatste editie – van 9 tot en met 12 mei - bijna 36.000 euro aan giften van bezoekers, uit de verkoop van merchandise, en van sponsors en de deelnemende horeca. Zogenaemde Piek Voor De Muziekteams liepen door de binnenstad om geld in te zamelen en uit een bakfiets zaken als t-shirts, petjes of sleutelhangers te verkopen. Nooit eerder was de opbrengst zo groot. Het ingezamelde geld is startkapitaal voor de festivaleditie 2025.

Jasper Staps dirigeert de Frits Bayens Bigband. (Persfoto)

JASPER STAPS STOPT ALS MUZIKAAL LEIDER FRITS BAYENS BIGBAND

De Frits Bayens Bigband (FBBB) moet op zoek naar een nieuwe leider. Jasper Staps, dirigent sinds 2020, kan het leiderschap niet meer combineren met zijn overige werkzaamheden. Staps trad 11 mei jl. tijdens het Breda Jazz Festival voor het laatst met het orkest op. Een opvolger is nog niet gevonden. Voorlopig leidt saxofonist-klarinetist Guus Jansen de bigband.

"Als band wisten we dat dat een keer ging gebeuren met zo'n gigant als Jasper, maar het is voor ons uiteraard heel jammer", zegt altist Johan Datema in een e-mail aan Jazzflits. Staps nam vier jaar geleden de leiding over van oprichter Frits Bayens. "Het niveau en de toewijding van de leden van FBBB zijn aanstekelijk en hebben mij altijd de 'drive' gegeven om het beste uit de band te halen", aldus Staps in een persbericht. En dat is goed gelukt, vinden de orkestleden: "Zijn vele jaren aan ervaring, zijn heldere opvatting over jazzmuziek, zijn professionaliteit en zijn anekdotes zijn slechts een paar van de ingrediënten waarmee Jasper de band in de afgelopen jaren naar een nog hoger plan wist te tillen", zo melden ze. De FBBB werd opgericht in 1975. De band bestaat uit zeer ervaren muzikanten. Sinds oktober 2023 heeft de band ook een vaste zangeres: Stephanie Soffers. Het orkest was in de loop van de jaren een kweekvijver voor jazzmusici. Onder anderen pianist Rob van Bavel, bassist Marc van Rooij, trombonist Louk Boudesteijn en drummer Hans Eijkenaar waren ooit lid. De FBBB repeteert elke maandagavond in Theater De Bussel in Oosterhout.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Extra aandacht voor Italiaanse jazz tijdens InJazz

Tijdens het komende internationale netwerk- en showcase-evenement InJazz zal extra aandacht worden besteed aan de Italiaanse jazz. Tijdens de showcases treden drie groepen op die deelnemen aan het Italiaanse Nuova Generazione Jazz-project: Wasted Generation, Evita Polidoro NEROVIVO en Jacopo Ferrazza Wood Tales. Ze staan op 27 juni in Rotterdam op het podium. Dezelfde dag is er tijdens een paneldiscussie met Italiaanse en Nederlandse musici over 'hoe de Nederlandse muzikscene en conservatoria bepaalde trajecten van de Italiaanse creatieve jazz definiëren', aldus de wat cryptische omschrijving op de website van InJazz. InJazz is op 26, 27 en 28 juni in Amsterdam en Rotterdam.

North Sea Round Town presenteert nieuw werk Joachim Badenhorst

Tijdens het komende Rotterdamse festival North Sea Round Town presenteert klarinettist-saxofonist Joachim Badenhorst op 4 juli een nieuw werk in de Laurenskerk. Dat werk, 'YOURAN part II' getiteld, is een 'ongoing-concert' van zo'n twee uur. In die tijd gaat hij 'de concertruimte en de grenzen tussen improvisatie en compositie verkennen', zo meldt een persbericht. Hij doet dit samen met Taiko-percussionist Tsubasa Hori, tromboniste Nabou Claerhout, trompettist Alistair Payne, gitarist Simon Jermyn, elektronica-samplekunstenaar Rutger Zuydervelt en kerkorgelspecialist Hayo Boerema. 'YOURAN part I' beleefde vorig jaar tijdens North Sea Round Town haar première.

Peter Beets' New Jazz Orchestra vestigt zich in Den Bosch

Het Peter Beets New Jazz Orchestra heeft een vaste stek in Den Bosch gevonden. Het orkest opereert voortaan vanuit Podium Azijnfabriek aldaar. De leden gaan er niet alleen repeteren, maar ook zogenoemde lab-sessies houden en try-outs geven. De band heeft bovendien een aantal 'spannende initiatieven' in petto, waarover later meer bekend zal worden gemaakt.

Aaron Parks terug bij Blue Note

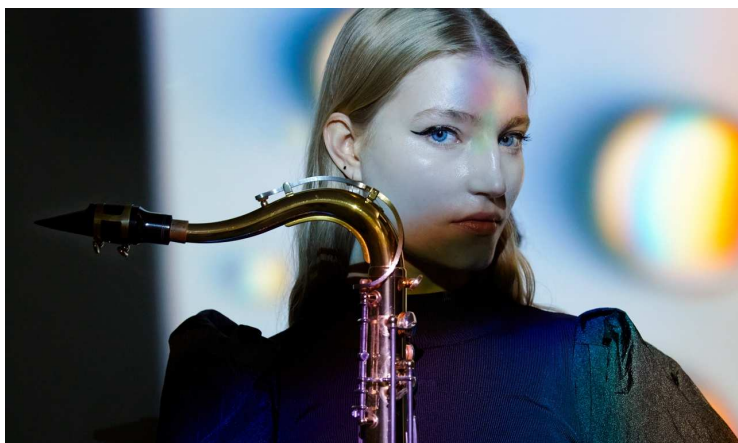
Pianist Aaron Parks gaat weer platen maken voor het label Blue Note. Zijn nieuwe album verschijnt daar in de herfst. Parks maakt de plaat met zijn band Little Big: Greg Tuohey (gitaar), David Ginyard Jr. (bas) en Jongkuk Kim (drums).

TWINTIG FORMATIES GESELECTEERD VOOR SHOWCASES EUROPEAN JAZZ CONFERENCE

Een professionele jury heeft twintig Belgische formaties gekozen voor het concertprogramma van de European Jazz Conference 2024. Onder meer het Wajdi Riahi Trio, Donder, Eve Beuvs 'Lysis', aki, De Beren Gieren, het Julien Tassin Quartet, schntzl en NABOU mogen zich tijdens de bijeenkomst met een optreden presenteren. De conferentie vindt van 12 tot en met 15 september in Gent plaats.

Ook Le Monde Merveilleux de Pépito, Under the Reefs Orchestra, Camille-Alban Spreng's ODIL feat. Nina Kortekaas, Aleph Quintet, Fnussjen, Vitja Pauwels, MDCIII, Karen Willems en het Liv Andrea Hauge Trio zijn van de partij. De groepen zullen op verschillende plekken in de stad te horen zijn, waaronder de Trefpunt Concertzaal, Muziekcentrum Bijloke, Club Telex en Ha Concerts. Voor de European Jazz Conference zullen naar verwachting honderden (inter)nationale jazzprofessionals naar Gent komen. Ze zullen elkaar treffen in netwerksessies, bij panels en lezingen. De European Jazz Conference is een initiatief van het European Jazz Network (EJN) en wordt sinds 2024 jaarlijks georganiseerd. Eerder vond de conferentie onderdak in Marseille (2023), Sofia (2022), Tallinn (2021), Novara (2019) en Lissabon (2018).

Download hier een folder met info over de conferentie:
<https://tinyurl.com/2kvefr5b>

Emma Rawicz. (Foto: Gregor Hohenberg)

Emma Rawicz gekozen tot BBC 3 New Generation Artist

De Britse saxofoniste Emma Rawicz is samen met vijf klassieke musici benoemd tot BBC Radio 3 New Generation Artist 2024-2026. Ze mag in die hoedanigheid optreden in een aantal prestigieuze Britse zalen en op vooraanstaande Britse festivals. Ook zal Rawicz de komende jaren regelmatig op de klassieke zender BBC Radio 3 te horen zijn. Het fenomeen New Generation Artist bestaat sinds 1999 en viert dit jaar het 25-jarig jubileum. De geselecteerde 'veelbelovende' musici komen uit de hele wereld en staan aan het begin van een internationale carrière. Sinds 1999 zijn behalve Emma Rawicz nog acht jazzmusici tot New Generation Artist gekozen: pianist Fergus McCreadie (2022-2024), gitarist Rob Luft (2019-2021), bassist Misha Mullov-Abbado (2017-2019), trompettiste Laura Jurd (2015-2017), saxofoniste Trish Clowes (2012-2014), klarinettist-saxofonist Shabaka Hutchings (2010-2012), trompettist Tom Arthurs (2008-2010) en pianist Gwilym Simcock (2006-2008).

[vervolg van deze rubriek op pagina 17 rechts...](#)

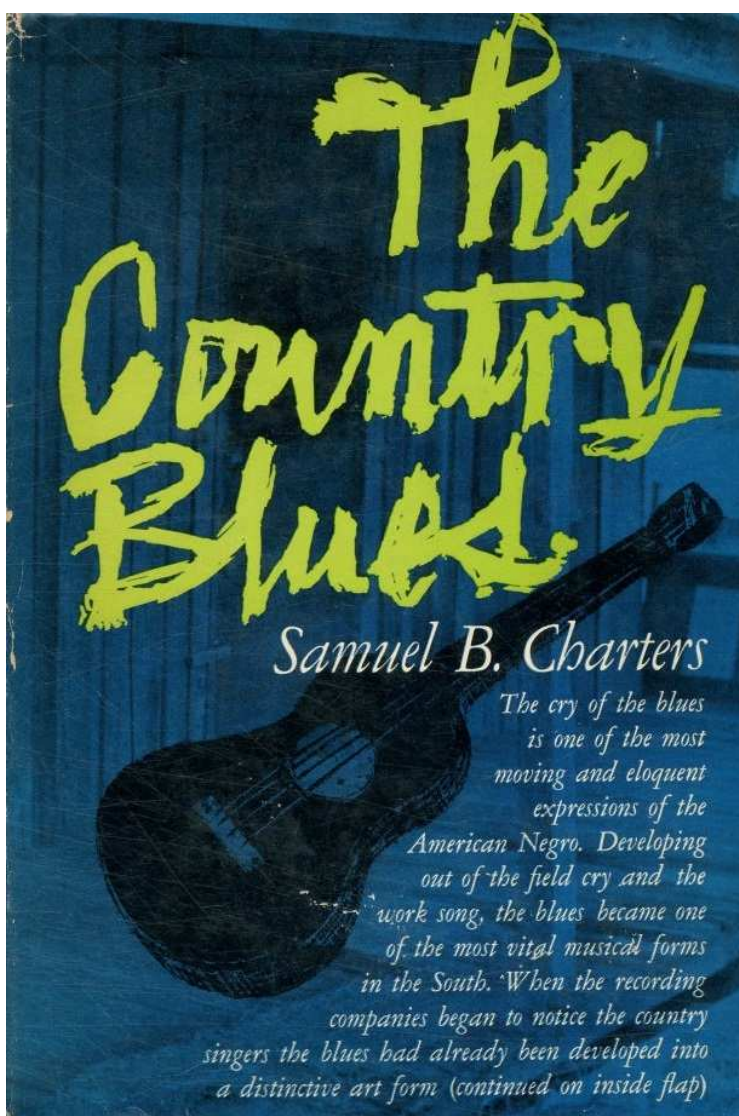
JAZZ OP PAPIER

DE BLUES INGEBOEKT (I)

De blues kent vele gedaantes. Het is een soort mal: je kunt er van alles in gieten, hem weer leegmaken en opnieuw vullen. Het beeld is van [Edward] Abbe Niles, rechtskundig adviseur van W.C. Handy. Zijn inleiding op de bundel composities van Handy is in 1926 het eerste en dertig jaar lang het enige, volwaardige opstel waarin de blues en zijn elementen uit de doeken werd gedaan: de naam, de oorsprong, de driedelige vorm, het harmonisch patroon, de blue notes, de blues als gemoedsuiting. Daarna is er wel veel over blues geschreven, maar vrijwel consequent vanuit een jazzperspectief. Blues werd, naast de spiritual en het arbeidslied, beschouwd als een van de folkloristische oervormen, waarvan eigenschappen in de jazz waren terug te vinden. Zie hier een passage uit **'American Jazz Music'** door Wilder Hobson (1939), hoofdstuk 2: Jazz origins:

"The performances of some current blues singers, such as that of 'Sleepy John' Estes in the record Drop Down Mama [opgenomen 17 juli 1935] suggest that the blues may originally have consisted merely in the singing, over a steady, percussive rhythm, of lines of variable length, the length being determined by what phrase the singer had in mind, with equally variable pauses (the accompanying rhythm continuing) determined by how long it took the singer to think up another phrase. Even in the orderly twelve-bar form, the words of each line end at about the ninth beat of each sixteen-beat phrase, leaving seven beats before the next line begins. If the singer did not have to use these breaks, like the repetition of the first line, to consider what he would sing next, they were an opportunity for improvised instrumental flourishes by himself or his accompanist, if he had one." (pag. 36)

Een jaar eerder had Winthrop Sargeant in **'Jazz, Hot and Hybrid'** de blues geanalyseerd aan de hand van enkele composities van W.C. Handy: "[They] are almost never sung as they appear in print – at least not by the best negro blues singers. In order to trace the scale structure of the blues as sung, rather than as [vervolg in de rechterkolom...](#)

printed, I have made use of the several recordings of the late Bessie Smith, a singer whose interpretations on the tunes of Handy and others show the negroid vocal style in its purest form." (pag. 174)

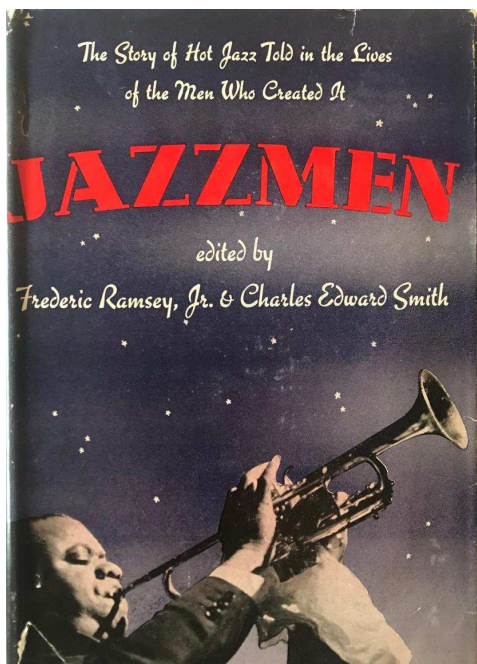
Een duidelijke uiteenzetting, maar als hij het over de blues heeft in zijn zuiverste vorm, gaat hij voorbij aan de wijze waarop die in de jaren daarvoor gezongen is.

In het destijds invloedrijke standaardwerk **'Jazzmen'**, onder redactie van Frederic Ramsey en Charles Edward Smith (1939) maakt Eric Simms Campbell het nóg bonter als hij zich beperkt tot composities van Clarence Williams, die hij 'the greatest living blues writer' noemt.

Voorbeeldig was in 1946 het stuk van de Brit Max Jones, die er in een verzamelbundel liefst 35 pagina's aan besteedde en vrijwel geen enkel aspect oversloeg. (Zie het door Poetry London uitgegeven PL Yearbook of Jazz onder redactie van Albert McCarthy).

In datzelfde jaar ruimt Rudi Blesh in diens evenzeer gezaghebbende **'Shining Trumpets'** vijftig pagina's in voor de blues. Als een van de weinige geschiedschrijvers van de jazz bespreekt hij daarin onder meer interpretaties van Blind Lemon Jefferson en Charley Jordan, beiden zangers van wat hij de 'archaïsche of pre-classic blues' noemt en wier werk pas in 1926 respectievelijk [vervolg op de volgende pagina links...](#)

1930 voor het eerst werd vastgelegd. En daar zit 'm nou net de kneep. Want de zangeressen van de classic blues verkeerden in een stedelijke omgeving, waar ook de platenmaatschappijen zaten. Bovendien waren ze bij het publiek bekend geworden als onderdeel van rondtrekkende theatershows. Besie, Clara en Trixie Smith, allen maakten hun eerste opnamen in de jaren 1922/23 en Mamie Smith al in 1920. Volkszangers, veelal mannelijk, woonden meer afgelegen.

Ook bij andere jazzhistorici sijpelt er iets door van oudere vormen, maar hoogstens als een terzijde. We noemen in dit verband: Barry Ulanov (1952), Marshall Stearns (1956) – verwijst onder meer naar het fragment van Hobson hierboven – Sidney Finkelstein (1958) en de Duitser Alfons M. Dauer (1958).

Het boek **'Jazzmuziek'** van Will G. Gilbert en C. Poustochkine is een verhaal apart. In 1952 verscheen daarvan de tweede editie. Het deel over blues is geënt op een onuitgegeven manuscript van Frans Boom uit de oorlogsjaren. Overduidelijk blijkt dat bijvoorbeeld uit het rijtje namen dat in beide publicaties gelijk op loopt! Het is nu na te lezen in **'Boom's Blues'**, een uitgave als een boek-in-een-boek, bezorgd door Wim Verbei (2011).

Ook visueel hield het scheve beeld nog lang stand: Gilbert en Poustochkine drukten een foto af van Josh White, Stearns van Leadbelly, beiden zanger [vervolg in de rechterkolom...](#)

van een veel breder repertoire dan alleen de blues. In **'Zes over Jazz'** werd het hoofdstuk van Paul Breman geïllustreerd door foto's van Big Bill Broonzy, die hier een aparte plaats innam vanwege zijn connecties in Frankrijk en Nederland.

Eind jaren vijftig blijkt de populariteit van de blues zich in een stroomversnelling te bevinden. In een later jaarboek (1955) signaleert redacteur Albert McCarthy de populariteit van de rhythm and blues. Hij heeft er weinig mee op: "[It] is the music of gimmicks and cheap excitement – it is as perfect the music for the 'fifties as the Charleston was for the 'twenties." Maar McCarthy ziet mogelijkheden om terug te keren naar een muziek die vitaler is en minder onecht. En dat is precies wat er gebeurde: liefhebbers, met name in Europa, raakten geïnteresseerd in de vertolkers van de oudere vormen.

Een van hen was de Belg Yannick Bruynoghe, onder wiens leiding er in 1955 een autobiografie van Big Bill Broonzy was verschenen. In het eerste boek onder de titel **'Just Jazz'** onder redactie van onder anderen de Brit Sinclair Traill (1957) onderscheidde hij drie, overigens niet scherp van elkaar te onderscheiden genres: de country blues, de city blues en een zogeheten jazzcategorie. Gezien de namen toont hij goed op de hoogte te zijn. Maar hij deed meer: hij stak de oceaan over om de vertolkers in hun eigen omgeving op te zoeken. Zijn bevindingen publiceerde hij in deel twee van **'Just Jazz'** (1958). Mede daardoor aangemoedigd trokken in het jaar daarop de Fransen Jacques Demètre en Marcel Chauvard naar de bronnen die ze in Chicago, New York en Detroit hoopten te vinden. In woord en beeld deden ze daarvan verslag in zes afleveringen van het Franse maandblad **Jazz Hot**. Pas in 1994 werden ze gebundeld in het tweetalige **'Voyage Au Pays Du Blues/Land Of The Blues'**.

Ook in de VS zelf zat men niet stil. Van Sam Charters verscheen in 1959 **'The Country Blues'**. Achteraf, bij de tweede editie in 1975, bekende hij: "Ik had het boek niet op die manier moeten schrijven, aangezien ik er nog te weinig van wist. Maar ik kon niet langer wachten." De achterliggende gedachte was: hij hoopte hiermee te bereiken dat honderden mensen zelf op pad zouden gaan om de nog levende bluesartiesten te interviewen. En dat lukte. **Jan J. Mulder**

VARIA

Luistercursus jazz door Ruud Bergamin

Op 3 oktober 2024 start andermaal een 'Luistercursus jazz' aan de Rotterdamse Volksuniversiteit. Onder leiding van onze medewerker Ruud Bergamin worden daarin diverse aspecten van de jazz besproken, aan de hand van video- en audiomateriaal. Ook speelt Bergamin zo nu en dan iets voor op saxofoon of piano. Voorkennis is niet vereist; belangstelling voor muziek is voldoende. De volgende onderwerpen staan centraal. In de eerste plaats baanbrekers en smaakmakers, met speciale aandacht voor saxofonisten, trompettisten, pianisten en vocalisten. Denk aan: Louis Armstrong, Coleman Hawkins, Lester Young, Billie Holiday, Count Basie, Ella Fitzgerald, Charlie Parker, Dizzy Gillespie, Sarah Vaughan, John Coltrane, Ornette Coleman, Herbie Hancock. Ook worden de kenmerken van diverse stijlen besproken, zoals traditional jazz, swing, bebop, Latin jazz, cool jazz, hardbop en jazzrock. Het derde thema is 'de blues in de jazz'. Er is wel gezegd 'zonder blues geen jazz'. Misschien is dat niet altijd waar, maar zeker is in ieder geval dat de blues een belangrijke factor is in veel jazzidioom. Verdere informatie over data en kosten is te vinden op: <https://tinyurl.com/u588bv6j>.

JAZZ OP DE PLAAT

LOUIS ARMSTRONG CELEBRATION BAND
 Louis Armstrong Celebration Band
 Eigen Beheer

Trompettist en zanger Michael Varekamp verdient wat mij betreft een lintje voor het feit dat hij al jaren de traditionele jazzmuziek van onder anderen trompettist Louis Armstrong, saxofonist Louis Prima en pianist Fats Waller onder de aandacht brengt van een breed publiek. Hij roeit daarmee met succes tegen de stroom in van de gevestigde media die de jazzmuziek als geheel lijken te hebben uitgebannen. Varekamp verricht dan ook belangrijk pionierswerk.

Het album 'Louis Armstrong Celebration Band' is het platendebuut van de gelijknamige band, waarin Varekamp als trompettist een prominente rol vervult. Er staan negen nummers op, waaronder 'Royal garden blues', 'Ain't misbehavin', 'My blue heaven' (shuffle!) en 'What a wonderful world'. Met dit repertoire weet hij ongetwijfeld nieuwe (jonge) liefhebbers voor de jazz te winnen, die daarna hun weg verder wel vinden. Wat de musici op de cd betreft, heeft Varekamp een keur van solisten verzameld: de klarinettist en saxofonist Peter Verhas, Harry Kanters op piano, Harry Emmery op bas en Erik Kooger op slagwerk. Zij spelen de nummers lekker swingend. Menig trompettist zou wensen dat hij de embouchure en het bereik van Varekamp had. De klarinettist doet wel enigszins denken aan Frits Kaatee. En met een ritmesectie als deze klinkt elk nummer zowel traditioneel als eigentijds. Een aanrader deze cd!

Jan Wouter Alt

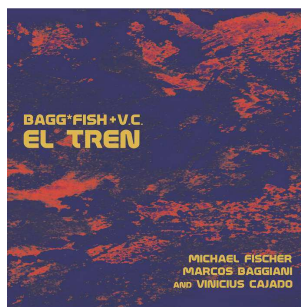
Bezetting:

Peter Verhas (klarinet, sax),
 Michael Varekamp (trompet, zang),
 Harry Kanters (piano),
 Harry Emmery (bas), Erik Kooger (drums).

De Celebration Band in 'Wild man blues':
<https://tinyurl.com/ydm3whw9>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BAGGFISH + VC
 El Tren
 TryTone

Tien jaar geleden debuteerde het duo Baggfish op de plaat. In mijn recensie in JF 217 had ik gemengde gevoelens over de titelloze cd, met name over het gebruik van de zogeheten 'feedback-sax', een uitvinding van de Oostenrijkse saxofonist Michael Fischer. In de 'gewone' sax-drumsduetten met de Amsterdamse Argentijn Marcos Baggiani zat de kracht van het duo veel meer. Op het nieuwe album, 'El Tren' hebben de twee de jonge Braziliaanse bassist Vinicius Cajado aan hun zijde geschaard, en dat is een waardevolle aanvulling. Hij heeft een ferme strek over zich en kan ook plukkend goed mee in de energieke stukken die de plaat deels kenmerken. In 'Sankt Amsterdam' en 'New Sao Johann' dendert het drietal voort, aangedreven door een meedogenloze puls van Baggiani. De feedback-sax valt hier wel goed op zijn plek, en klinkt soms als een overstuurde elektrische gitaar. Maar er is ook ruimte voor verstilling, waarbij goed naar elkaar wordt geluisterd. In 'Aires Vienna' horen we kleine percussiegeluidjes en fraai strijkwerk. 'Buenos Debrecen' herbergt een lyrische tenorsaxbijdrage met gevoelig baswerk. De cd eindigt met het vervreemdende 'Arrival', waarbij Fischer (door zijn feedback-sax) zingt. Het moge duidelijk zijn dat Baggfish in tien jaar tijd gegroeid is, en in Cajado een uitstekende derde man heeft gevonden.

Herman te Loo

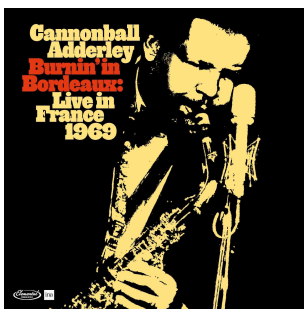
Bezetting:

Michael Fischer (tenorsax, feedback-sax, stem),
 Marcos Baggiani (drums, percussie, kazoo)
 + Vinicius Cajado (bas).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/mr23ecxp>

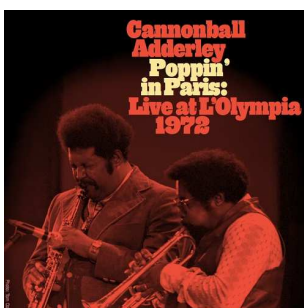

CANNONBALL ADDERLEY
Burnin' In Bordeaux: Live In France 1969
 Elemental Music

Cannonball Adderley live in Oslo (1969):
<https://tinyurl.com/r9rbt5dv>

CANNONBALL ADDERLEY
Poppin' In Paris: Live At L'Olympia 1972
 Elemental Music

Cannonball Adderley live in Rotterdam (1971):
<https://tinyurl.com/3kkkp6c8>

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

In 1966 toerde Cannonball Adderley nog als solist door Europa, begeleid door lokale ritmesecties. Jazzflits-lezers kennen vast de NJA-cd met de gebroeders Jacobs uit dat jaar. In 1969 en 1972 was zijn eigen band echter lucratief genoeg om mee te mogen op het vliegtuig. Daarvan getuigen deze opnamen uit Bordeaux en Parijs, die volgens 'jazzdetective' Zev Feldman niet eerder legaal werden uitgebracht. Het commerciële succes is bijzonder, want Adderley cum suis manifesteerden zich allerminst als een hit-machine. Dat had de band kunnen zijn dankzij successen als 'Work song', 'Mercy, mercy, mercy' en 'Jive samba'. Maar nee hoor – Cannonball bleef een trotse, eigenzinnige bandleider die niet achteraan wilde sloffen bij de nieuwste ontwikkelingen.

De leider was ook steeds vaker geneigd om elk thema plechtig aan te kondigen als een meesterwerk van alweer een eminente componist. In geuren en kleuren en met diepe stem. We horen dat 'Somewhere' werd gecomponeerd door 'Leonard Bernstein, who is leading a big band called the Philharmonic Orchestra of New York'.

In 1969 speelde de band 'The scavenger', een stuk in razend tempo waarin de invloed van het Coltrane-kwartet overduidelijk is. Inclusief een overactieve slagwerker en herhaalde, pompende piano-akkoorden. 'Experience in E' ging tot de grens met de freejazz. Adderley legde plechtig uit dat de toonsoort alleen werd gesuggereerd, 'there is no key'.

Intussen, zo merken we vooral drie jaar later in Parijs, diende de stekkerjazz zich aan. De jazzpolitie zag hierin een abrupte ontwikkeling om de bankrekeningen te spekken, maar bij Adderley ging dat geleidelijk. Had Joe Zawinul in 1969 al een elektrisch keyboardje voorhanden, in 1972 leefde zijn opvolger George Duke zich helemaal uit op de toetsentoren boven op de vleugel. 'Mercy, mercy, mercy' leek met terugwerkende kracht helemaal gemaakt voor de Fender Rhodes.

De tempo's werden vaker funky en de stukken hadden soms de sfeer van 'Bitches Brew'. Voor de oudere luisteraar was er 'Autumn leaves', al werd dat liedje net zo gevierendeeld, binnenstebuiten gekeerd en door de gehaktmolen gehaald als Miles dat eerder in Frankrijk had gedaan. De thema's kregen een abstract karakter en konden worden voorafgegaan door lange, net zo abstracte solo's op de keyboards.

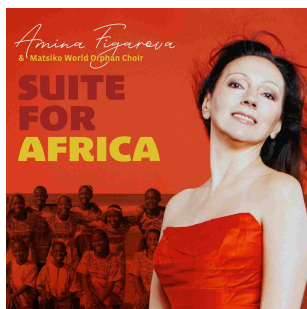
Wat bleef, waren de ijzersterke bezettingen. Knetterende solisten en al even sprankelende ritmesecties. Hoe dan ook – Adderley liet de nostalgie achter zich maar wist daarmee volle zalen te trekken. Dat de kleding was mee geëvolueerd, blijkt uit de bonte kledij en gekke hoedjes waarmee ze opeens op de Bühne stapten. Het zwarte banduniform had afgedaan.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Cannonball Adderley (sopraan- en altsax),
 Nat Adderley (kornet, zang),
 Joe Zawinul en George Duke (piano, keyboards),
 Victor Gaskin en Walter Booker (bas),
 Roy McCurdy (drums).

**AMINA FIGAROVA
& MATSIKO WORLD ORPHAN CHOIR
Suite For Africa AmFi Records**

Ze woont en werkt nu al decennia in New York maar komt uit Azerbeidzjan en studeerde tussendoor uitgebreid in Nederland. Daar werd Amina Figarova door Rob van Kreeveld bijgespijkerd op het Rotterdams Conservatorium.

Dit klinkt kosmopolitisch, maar is allemaal nog niet wereldwijd genoeg voor de pianist, componist en bandleider. Gedurende een van haar tournees raakte ze in gesprek met de leden van het Matsiko World Orphan Choir. Dat bestaat inderdaad uit kinderen en jongeren, verweesd achtergelaten maar vol hoop en ambitie, ondanks alles.

Aanleiding om vol vuur te gaan componeren en grote plannen te maken. Corona kwam ertussen, maar onlangs belandden haar werken – waaronder het driedelige titelstuk – op het album 'Suite For Africa'. In de persinformatie laat Figarova weten dat ze met koor en band op tournee hoopt te gaan, nog dit jaar.

Festival- en concertorganisatoren zullen snel horen dat Figarova wáár voor haar geld zal bieden. Het hele project loopt natuurlijk over van de goede bedoelingen, maar – nog belangrijker – het klinkt ook goed. Zeer professioneel, levendig, kleurrijk, gevarieerd en enthousiast.

Om de gedachten te bepalen: denk aan Return to Forever van Chick Corea, met exotische ritmes, zwoele harmonieën en fluitist Bart Platteau in de rol van Joe Farrell. Aan Afrikaanse koorzang, zoals we die kennen van Ladysmith Black Mambazo. Maar ook aan New York: de hectiek en de hyperenergie van de stad die nooit slaapt.

Deze hectiek uit zich in onrustige ritmes en complexe akkoordenschema's, die mindere goden als een mijnenveld kunnen ervaren. Uiteraard weten haar solisten er raad mee. Figarova schrijft bomvolle muziek; dat is haar keuze en betekent dus dat van de luisteraar concentratie en inspanning worden gevraagd.

Geen zorgen – het album heeft dit verdiend. Nu maar hopen dat Figarova en het koor op tournee kunnen. De koorleden dragen in ieder geval veelbelovende voornamen als Success, Promise en Faith.

Jeroen de Valk

Bezetting: Alex Pope Norris (trompet, bugel), Bart Platteau (fluit), Wayne Escoffery (tenorsax), Amina Figarova (piano), Yasushi Nakamura (bas), Rudy Royston (drums), Matsiko World Orphan Choir (23-koppig koor).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3m7k4vus>

**JON GORDON
7th Avenue South
ArtistShare**

Dit is muziek zonder handvatten, zonder wat we al weten. Het is vormvaste moderne jazz, zoveel is duidelijk, met de akkoorden en de ritmes die daarbij horen. Maar de akkoorden stappen voort met zevenmijlslaarzen en de tempo's wijzigen zodra je eraan gewend bent.

En dan die arrangementen – wat hoor je daar toch? Een blik in het cd-hoesje en nog wat geconcentreerd luisteren leren dat je bijvoorbeeld luistert naar een lijn, gespeeld door basklarinet en gitaar. Een tienkoppig koor opent het album en sluit het af.

Al net zo ongrijpbaar is saxofonist Jon Gordon (1966) zelf. Werkte met swingmuzikanten onder wie trompettist Doc Cheatham maar ook met bopper Barry Harris en jazzrocker Mike Stern. Daarnaast deed hij Latin-gigs en trad hij op met symfonieorkesten.

Een belangrijk moment in de carrière van deze duizendpoot kan zijn tijd bij Gil Evans zijn geweest. Hij zag David Sanborn in diens orkest zitten, de laatste had meer te doen en schoof meteen Jon naar voren als invaller.

Evans kennen we van ongebruikelijke, donkere klankkleuren. Die horen we ook in het enige (voor de recensent althans) bekende stuk: 'Here, there and everywhere' van Paul McCartney. Hiervan blijft de melodie overeind; al het andere is drastisch herzien. Achter de zang horen we meerdere lijnen en akkoorden die bijna lijken te botsen met wat McCartney ooit had bedacht.

Zodoende verdient elk stuk geconcentreerde aandacht en van elk stuk ook weer elke maat. Wie met dit plaatje op een Ikea-kast in elkaar wil zetten, levert gegarandeerd een gedrocht af. Aandacht!

Aardig weetje: de titel komt van de eerste jazzclub die Gordon bezocht. Hij was zestien jaar toen hij dankzij de moeder van een schoolvriendje naar binnen mocht bij 7th Avenue South, een zaak die gerund werd door de gebroeders Brecker. Die speelden er die avond niet, wel was er de band van drummer Art Taylor met tevens trompettist Clark Terry, saxofonist Branford Marsalis en bassist Ron Carter.

Zo'n ervaring blijft je bij. Hij vertelt er tegenwoordig vast over aan zijn leerlingen in Winnipeg, Canada, want daar woont en werkt hij.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Orkest met onder anderen Jon Gordon (alt- en sopraansax) en een tienkoppig koor.

BO VAN DE GRAAF
One Way Ticket To Tibet
 Ic Disc

Hoewel alle muzikanten op dit nieuwe album van de superproductieve saxofonist Bo van de Graaf (zie ook hiernaast) ook terug te vinden waren op het vorige, 'Shinjuku', klinkt 'One Way Ticket To Tibet' toch heel anders. De cd bevat een registratie van een carte blanche-avond in het Nijmeegse Brebl in februari 2022. Het was het eerste post-coronaconcert, en dus reden om uit te pakken. Hoewel er een aantal composities op het repertoire stonden, werd er toch vooral geïmproviseerd, in een vijftal duo's. In handen van de ervaren improvisatoren levert dat een behoorlijk divers resultaat op, van de intieme klanken van vocaliste Annelie Koning en pianist Albert van Veenendaal tot de rauwe emotionaliteit van Van de Graaf in duet met drummer Makki van Engelen en het liedje dat ontstaat in de samenspraak van Koning met bassist Dion Nijland. Ook het titelstuk van het vorige album, 'Shinjuku', stond op het repertoire. Hier, met het volledige ensemble, klinkt het nog meer als een ode aan de late periode van John Coltrane. Verrassend is de keuze voor Steve Reichs 'Violin phase' als ritmische basis en model voor improvisaties. Met 'Eventually we can come together' van (violiste) Tessa Zoutendijk (die hier overigens niet meespeelt) kent het album een vrolijke uitsmijter.

Herman te Loo

Bezetting:

Bo van de Graaf (sopraansax, altsax, tenorsax), Annelie Koning (stem), George Dumitriu (viool, altviool), Albert van Veenendaal (piano), Dion Nijland (bas), Makki van Engelen (drums).

Luister hier naar 'Shinjuku':

<https://youtu.be/LKRqxOzOOe0?feature=shared>

I COMPANI
Party@Tivolux
 Ic Disc

Saxofonist/componist Bo van de Graaf is er een meester in om de bezetting van zijn groep I Compagni regelmatig op te schudden en om te gooien. Tussen de twee live-opnamen op deze nieuwe cd, 'Part@Tivolux', zitten krap drie maanden, maar toch is de bandleider de enige die in beide bands te horen is. Dat het toch een logische gedachte is om ze samen te brengen op één album, ligt aan het overkoepelende brein en de muzikale visie van Van de Graaf. Trefwoorden: beeldende muziek, Italiaanse melodieën, improvisatie, passie, humor. Het repertoire voor band 1 (Tivoli/Vredenburg) bestond uit een goed mengsel van bekende stukken in nieuwe arrangementen (Van de Graafs eigen 'Sogni d'oro' en 'SMRTLP', maar ook 'Il Bidone' van Nino Rota) en nieuwe composities en niet eerder gespeelde 'covers', zoals de heerlijke 'Tangodelle capinere'. Met oude getrouwen en de nieuwste aanwinst (hoboïste Maripepa Contreras) in de gelederen is er dan voldoende aanleiding om deze nieuwe zet in de geschiedenis van I Compagni te boekstaven. Het tweede ensemble speelt de muziek bij een voorstelling over de Nijmeegse fotograaf Jan van Teeffelen op het podium van LUX. Het repertoire hier is verrassend, maar zeer passend in de lange traditie van de band. Zo horen we een tweetal stukken muziek uit films van Jacques Tati en een bizarre suite ('GouGouSuite', gearrangeerd door Jeroen Goldsteen) met onder meer het kitscherige 'Copacabana' van Joe Loss en 'Dance of the hours' van Amilcare Ponchielli (waarbij de versie van Spike Jones een voorbeeld moet zijn geweest). Met 'De vlieger' van André Hazes (met een ronkende tenorsaxsolo van Bo van de Graaf) en de Italiaanse traditional 'Amara terra mia & Goria' als uitsmijters krijgen we een goede indruk van de muzikale inhoud van de voorstelling. En uiteraard siert een fraaie foto van Van Teeffelen de hoes.

Herman te Loo

Bezetting:

Bo van de Graaf (sopraansax, altsax, tenorsax) + Band 1: Maripepa Contreras (hobo, Engelse hoorn), Friedmar Hitzler (viool), Michel Mulder (bandoneon), Leo Bouwmeester, (piano, keyboard), Arjen Gorter (bas), Rob Verdurmen (drums)

Band 2: Paul Vlieks (trompet), Arjen Reeser (trombone), Pip van Steen (fluit, piccolo), René Mulder (altsax), Frank Nielander (tenorsax), Gerie Daanen (accordeon), Pieter Klaassen (gitaar), Carel van Rijn (basgitaar), André Groen (drums), Elky Rosa Gerritsen (dans).

THE BRENNAN BROTHERS
Valley Of Silence
Death Defying Records

Muziek maakt vaak de meest duurzame indruk in een bepaalde fase van de jeugd. Een ontvankelijke tijd, waarin een specifiek concert of album fascineert en daarna wonderlijk lang in het geheugen blijft hangen. Je blijft daarna op zoek naar die klanken; naar plekken waar die voortbestaan, en/of manieren om zelf iets dergelijks ten gehore te brengen.

De tweelingbroers Craig en Jim Brennan beleefden een vormende avond toen ze met hun vader de band van Woody Shaw zagen optreden in 1979. Ze waren tien jaar toen, maar nog steeds herinneren ze zich volgens de 'liner notes' 'the sheer force' van de trompettist en 'the incredible speed and energy' van de band.

Daar wilden ze meer van horen. En ook zelf spelen, zo blijkt uit dit album. Al is het wat obscure muziek geworden, om diverse redenen. Shaw zat bij Columbia flink in de lift destijds, maar dat label verloor zijn interesse toen de pr-mannen Wynton Marsalis ontdekten. In mijn boek 'Go man, go!' hebt u ongetwijfeld gelezen over een ontmoeting met de verongelijkte trompettist in het flatje van zijn Rotterdamse dealer. Dat was in 1988, hij stierf een jaar later.

Het concert uit 1979 presenteerde toch al wat vergeten muziek. Complexe klanken die verder gingen dan hardbop, maar zich niet bewogen in de lucratieve richting van de rockjazz en al evenmin in die van de vrijere muziek, waar de critici zo lovend over waren. De gebroeders zelf zagen Shaw niet in New York of Los Angeles maar Edmonton, een stad waar ze nog steeds wonen en werken. Zo verover je de wereld niet, ondanks de onmiskenbare kwaliteit van dit album.

De gebroeders zijn onspectaculaire muzikanten die vooral de stukken willen dienen; het tijdloze repertoire doen herleven in strakke arrangementen voor vier blazers en ritmesectie. Daarbij weet saxofonist Jim de gebruikelijke saxofonistische acrobatiek te vermijden. De sopraan is warm en rijk van klank in een omwerking van 'Blackbird' (Beatles). Trombonist Craig klinkt intiem en dichtbij in 'Theme for Maxine'. Een moderner soort Bill Harris. Trompettist David Lavoie beschikt over Shaws moeiteloze techniek maar speelt diens solo's niet na, zo hij dat ooit heeft gedaan. We horen de Shaw-klassiekers 'Rosewood' en 'Theme for Maxine', alsmede het door hem opgenomen '49th Parallel'. Tevens werk van tijdgenoten onder wie McCoy Tyner en Joe Henderson. "Muziek uit de tijd van de jazz", zou Rein de Graaff zeggen. Shaw was er vast mee ingenomen. Alsmede met de wonderlijke naam van het label.

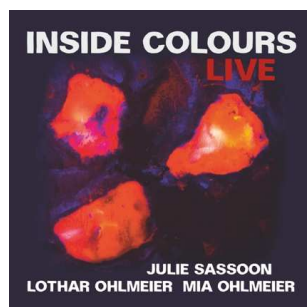
Jeroen de Valk

Bezetting:

David Lavoie (trompet),
 Craig Brennan (trombone),
 Jim Brennan (sopraan- en tenorsax),
 Sean Craig (alt- en baritonsax),
 Earl MacDonald (piano),
 Rubim De Toledo (bas),
 Dave Laing (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/3jyw4dmz>

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

INSIDE COLOURS**Live****Jazz Werkstatt**

Kan liefde leiden tot interessante muziek? Er zijn voldoende voorbeelden te bedenken van liefdespartners die muzikaal samen iets moois tot stand brengen. De Engelse pianiste Julie Sassoon en de Duitse saxofonist/(bas)klarinetist Lothar Ohlmeier getuigen er ook van op deze dubbel-cd van hun langlopende duo Inside Colours. Bijzonder aan het dubbelalbum 'Live' is dat ze de tweede cd wijden aan een trio met hun dochter Mia Ohlmeier op drums. Dat is in de jazz en geïmproviseerde muziek geen unicum, maar andere voorbeelden zijn er niet legio. Ik kan eigenlijk alleen Carla Bley en Michael Mantler met hun dochter Karen Mantler bedenken. De toevoeging van een slagwerker aan het duo zorgt uiteraard voor een heel andere dynamiek, en omdat bijna alle triostukken ook op de duo-cd staan, is het leuk om te vergelijken. 'Coming home' kent in de duo-uitvoering al de nodige dramatiek, waarbij Ohlmeier op tenorsax bronstig uitpakt met een scheut Gato Barbieri in zijn geluid. De trio-versie gaat nog een stuk verder, met Mia als motor in het geheel. Het stuk mondt uit in een sax-drumsduet in de beste freejazztraditie, waar Sassoon zich met percussief spel bij voegt. Deze track is overigens een uitschieter, want het duo/trio bedient zich veel vaker van elegantie en subtiliteit. Zo blijft 'Shifting' met zijn wiegende cadans ook overeind als Mia Ohlmeier er fijn accenten aan toevoegt en 'Land of shadows' behoudt zijn melancholieke, donkere sfeer. Met het brede spectrum aan klankkleuren uit het instrumentarium van Ohlmeier en het fijnzinnige toucher van Sassoon (dat een klassieke training verraadt) bestrijkt Inside Colours een groter terrein dan je van een duo/trio zou verwachten. De composities (alle van de hand van Sassoon) zijn fantasierijk en verrassend, met beklijvende melodieën en (ook in de trio-versies) een niet-opdringerige ritmiek. Mijn vraag aan het begin van deze recensie kan dus met een volmondig 'ja' worden beantwoord.

Herman te Loo**Bezetting:**

Lothar Ohlmeier (sopraansax, tenorsax, basklarinet),
Julie Sassoon (piano, composities),
Mia Ohlmeier (drums).

Hier speelt het trio 'To be':

https://youtu.be/m30iq_jRbtk?si=ca9ap0X4ZESBZvBG

LEANING IN UNDERGROUND**Taking Over****JinA Records**

De groep LEANING IN UNDERGROUND is een bandje uit nood geboren. Het zit namelijk zo. Toen gitarist Linus Eppinger in 2022 debuteerde met zijn cd 'Leaning In' was er veel belangstelling. Zoveel zelfs dat Linus iets te gretig zijn agenda volmetselde met optredens. Daar hadden de andere leden van de oorspronkelijke groep niet op gerekend. Paniek dus, maar nood breekt wet en maar een nieuwe club bij elkaar gezocht. Vaste waarde, ook in deze nieuwe groep, is de pianist Nicolai Daneck. Het nieuwe ritmeduo Ties Laarakker (bas) en Peter Primus Frosch (drums) blijkt een gouden greep. LEANING IN UNDERGROUND is een geoliede machine.

En dan nu de cd 'Taking Over' met de oogst van een heel seizoen en route. De cd is een mix geworden van onverwoestbaar repertoire en een aantal eigen nummers. De grootste gemene delers zijn speelplezier, drive en swing. Linus speelt fantastisch gitaar met soms een zweem van de sound van Barney Kessel en lange gitaarnoten à la Grant Green. Maar ook de beroemde akkoorden van Wes Montgomery heeft Linus volledig in de vingers, zoals hij laat horen in het nummer 'Taking over'. Pianist Nicolai Daneck creëert met zijn fraaie timing en touche een mooie open sound. En ritmisch is het vette swing wat de klok slaat. De conclusie kan niet anders zijn dat de Band LEANING IN UNDERGROUND er graag een feestje van maakt. Zowel op podia als thuis op de bank zet Linus Eppinger met zijn LEANING IN UNDERGROUND het publiek stevig in beweging. Een goeie gek die daar weerstand aan kan bieden.

Sjoerd van Aelst**Bezetting:**

Linus Eppinger (gitaar),
Nicolai Daneck (piano),
Ties Laarakker (bas),
Peter Primus Frosch (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/42v2855d>

SHELLY MANNE & HIS MEN
Jazz From The Pacific Northwest
REEL-Real

Pianisten die héél gemene blue notes en geniepige kronkellijntjes spelen. Altsaxofonisten die blazen of Charlie Parker in hun nek staat te hijgen. Een slagwerker die een felle, stuwende bekkenswing afwisselt met zowel verfijnde roffeltjes als dreunen alsof er wordt geheid. Klinkt dit naar wat wij ons voorstellen bij 'West Coast', of althans wat de boekjes ons daarover vertellen? Nou nee dus.

Slechts af en toe blijkt dat we ons aan de westkust bevinden, in overwegend blank gezelschap. Zo is er een suite bij van Bill Holman, die overigens aan de ritmesectie en de solisten weinig grenzen stelt. Er zijn elders een paar curieuze arrangementjes, voordat de band weer mag gaan knallen. En trompettist Stu Williamson heeft daadwerkelijk iets 'cools'; laat wat meer stiltes vallen en blaast wat minder noten dan zijn collega's in het oosten.

De band van Shelly Manne verdient een herwaardering als een keihard swingend hofje, vol blazers die heel erg de blues hebben of niets liever willen dan in een Jezustempo uit de startblokken schieten. Dat de band hier live is te horen (in 1958 en 1966), zal daarbij vast meespelen.

Altsaxofonist Herb Geller – wij in Europa kennen hem van de NDR-bigband – hoorde ik nooit eerder of later zó onverantwoord uitpakken. Frank Strozier, een in de obscuriteit weggezakte altist, is fanatiek met de fluit in de weer. Vooral in 'Summertime'. Wie had gedacht dat er zoveel blues was te wringen uit 'Summertime', gespeeld door een blanke fluitist aan de West Coast? Het werd niet geacht te bestaan, maar het wonder voltrok zich niettemin.

Er zijn over de West Coast lelijke dingen beweerd en de vooroordelen van het zwarte nationalisme lijken in kleine kring weer op te leven. Dat leidde in de tijd van de protestgeneratie tot lawaaiige freejazz en later tot dorre museummuziek. De oplossing is: gewoon platen als deze kopen en luisteren. Luisteren! Zitten, mond dicht, vergeten wat je denkt te weten en luisteren. Manne slaat je om de oren met de realiteit.

Ten slotte: de naam van dit label kende ik niet, maar deze uitgave komt ook weer uit de school van Zev Feldman, de 'jazzdetective' die althans een deel van de opnamen ergens onder het stof vandaan wist te halen.

Jeroen de Valk

Bezetting: Stu Williamson, Conte Candoli (trompet) -->

SAM NEWBOULD
Homing
Zennez

'Barba tenus sapientes', het openingsnummer van de cd 'Homing', betekent zoiets als 'wijs tot aan de baard'; zie het portret van Sam Newbould met weelderige baard op het cd-hoesje en trek uw conclusies. Maar alle gekheid op een stokje; Sam Newbould is geen nieuwkomer in de Nederlandse jazzscene. Hij doceert op het Maastrichts en Amsterdams conservatorium en speelt volop zijn eigen, eigenzinnige muziek. Daarvoor heeft hij een kwintet met zielsverwanten. En voor de volledigheid, Newbould heeft zelfs nog tijd om een partij mee te blazen in de BvR Flamenco Big Band en het Peter Beets New Jazz Orchestra. 'Homing' is zijn derde cd en het is een zeer persoonlijk muzikaal document geworden. De muziek verklankt zijn gevoel van thuiskomen. Muzikale wereldburgers zoals Sam Newbould zijn gewend om te aarden in den vreemde. Nu, dat gevoel, daar heeft Sam iets mee gedaan. Het zijn heftige, maar ook introverte en bespiegelende composities. 'Odd jobs' is zo'n nummer met een luchtige, maar toch vreemde ondertoon. Je moet als muzikant in den vreemde toch je hoofd boven water houden. Sam vertaalt het naar bijzondere muziek. Het kwintet speelt deze vaak complexe muziek met een prettige eenvoud. Dat maakt dat de cd ook zonder nadruk op het thema heerlijk is om naar te luisteren. Als u de muziek van 'Homing' van dichtbij wilt meemaken, kunt u Sam Newbould en zijn kwintet vinden op de vrijdagavond van het North Sea Jazz Festival. Alleen dat al zegt wel iets over de impact van deze bijzondere jazzmuzikant.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Sam Newbould (altsax, klarinet, vocals), Bernard van Rossum (tenorsax), Xavi Torres (piano, Wurlitzer, synthesizer), Jort Terwijn (bas), Guy Salamon (drums, percussie), Beth Aggett (vocals).

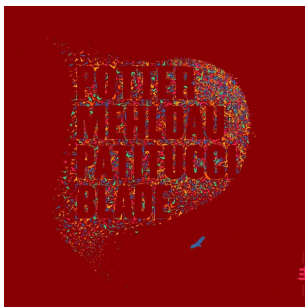
Beluister hier het titelnummer:

<https://tinyurl.com/3arw6266>

Vervolg bezetting Shelly Manne:

Herb Geller (altsax), Frank Strozier (fluit, altsax), Hampton Hawes, Russ Freeman (piano), Monte Budwig (bas), Shelly Manne (drums).

CHRIS POTTER
Eagle's Point
 Edition Records

'Musician's musician' is een term waarmee muzikanten collega's aanduiden die een voorbeeld of rolmodel zijn. Maar wat gebeurt er als je er vier bij elkaar brengt? Bijvoorbeeld om een album op te nemen? Chris Potter deed dat met pianist Brad Mehldau, bassist John Patitucci en drummer Brian Blade. Behalve met Mehldau speelde hij al eerder met de anderen. Stuk voor stuk zijn het grote namen in de Amerikaanse jazz. De bezetting en de muziek doet denken aan de groep James Farm. Maar daarin speelt saxofonist Joshua Redman. 'Eagle's Point' werd opgenomen door John Davis in The Bunker Studio in New York. Chris Potter is verantwoordelijk voor acht, iets langere composities. Hij deed de productie samen met Louise Holland. Dat is de dochter en manager van bassist Dave Holland. Deze was een van de eerste werkgevers van Potter. Zijn eerste cd kwam in 1993 uit bij Criss Cross en zijn imposante discografie bevat veel grote namen. Bijvoorbeeld drummer Paul Motian en natuurlijk Dave Holland, in wiens groep Potter kostelijke duels aanging met trombonist Robin Eubanks. De saxofonist heeft niet zo'n herkenbaar geluid als Joshua Redman. Op twee stukken speelt hij basklarinet en sopraansaxofoon. Maar hij schrijft sterke composities en bracht een wereldband bij elkaar. Potter schreef echt voor de groep. Er wordt nauwelijks gesoeld. En het titelstuk heeft zo'n knettersterk thema dat je denkt: 'Waar heb ik dat eerder gehoord?' Het kwartet opent het NN North Sea Jazz Festival 2024.

Peter J. Korten

Bezetting:

Chris Potter (sax, basklarinet),
 Brad Mehldau (piano),
 John Patitucci (bas),
 Brian Blade (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/uzmr257t>

SIMON RIGTER
Growing Up/Simon Rigter Plays Ballads
 Eigen Beheer

Het bestaat dus nog, het wordt nog gemaakt, als het product van een oud ambacht: het ballad-album. Een zonder gekke arrangementen, woeste her-harmonisaties, virtuoos vertoon en dergelijke. Maar ook een waarbij je niettemin bij de tijd blijft. Dat is bijzonder, want laten we eerlijk zijn – wie luisterde zo'n ballad-elpie in z'n geheel af? Elke muzieksoort heeft gewoonlijk behoefte aan afwisseling van tempo en sfeer. Maar Rigtters album duurt iets meer dan een half uur en bevat variatie qua bezetting: volstreekte solostukken (alleen tenorsax dus), duo's met gitaar of piano en incidenteel bas en drums erbij, om het tempo iets steviger neer te zetten.

Het is echter Rigtters voordracht en toon die het doen. Hij klinkt vooral eerlijk en melodieus; niet vol macho-gegron en -gehijg maar kwetsbaar als Stan Getz, ongetwijfeld een inspiratie. 'People time' mag dan van Benny Carter zijn, Rigter kende het vast van het gelijknamige Getz-album.

Alles staat in dienst van die sound en voordracht. 'Angel eyes' gaat rubato met enkel piano. In 'Deep in a dream' speelt de gitaar voorzichtig in vieren. 'Things we did last summer' en nog twee ballads zijn complete saxofoonsolo's.

We denken bij een onbegeleide tenor meteen aan Sonny Rollins, maar Rigter is niet zo van het wiskundig analyseren en steeds parodiëren. Hij kruipt helemaal in de melodie en lijkt de tekst in gedachten te hebben. Tegelijk weet hij zonder veel omhaal tempo en akkoorden te suggereren.

'Growing Up' is een album vol liefde geworden; niet alleen voor de songs maar ook voor de anderen die op en binnen het cd-doosje te zien zijn. Binnenin is dat zijn vader, Bob Rigter (1934-2017). Een tenorist die er rond voor uitkwam dat hij niet kon tippen aan zijn zoons virtuositeit, maar wiens jazzhart al even oprecht klopte. Voorop zijn moeder Jasperina in 1976, die de driejarige Simon helpt met aankleden. Voor hen speelt hij het titelstuk 'Growing up', een ballad van Cees Slinger.

Binnenin zien we tevens een Jazz At The Philharmonic-foto met Lester Young, Roy Eldridge and Flip Phillips anno 1953, in dezelfde opnameruimte die nu MCO Studio 2 heet. Volgens mijn gegevens zou de trompettist Charlie Shavers moeten zijn, die was dat jaar met JATP in Europa. En deze Phillips maakte geen gloeilampen en schrijf je dus met twee l'en.

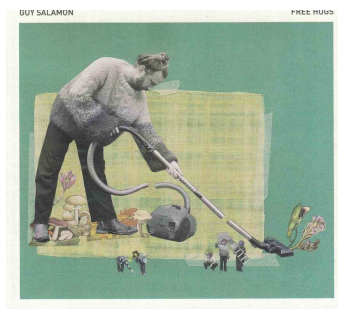
Maar dat zijn details. Belangrijker is om te weten dat deze productie in eigen beheer werd uitgebracht, ga naar simonrigter.com. Hoewel de promotie nog wel een hele klus zal worden, is dit een potentiële prijswinnaar onder de albums van dit jaar.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Simon Rigter (tenorsax),
 Karel Boehlee (piano),
 Vincent Koning (gitaar),
 Cas Jiskoot (bas), Joost van Schaik (drums).

GUY SALAMON
Free Hugs
Eigen Beheer

Het nieuwe album van Guy Salamon, zijn derde, ging gepaard met een cd-presentatie in een klein aantal jazzclubs. Salamon is sinds 2019 succesvol met opzweepende optredens en slaagt er altijd wel in om de zaak op zijn kop te zetten. Ik was bij een van die cd-presentaties en kon dit album daarmee vergelijken. Ik heb zijn eerste cd 'Unfollow The Leader' er ook nog eens bij gepakt. Mijn conclusies zijn duidelijk. Zijn eerste cd kon rekenen op veel waardering. De muziek werd toen vergeleken met Willem Breuker en Frank Zappa. In 'Free Hugs' is die associatie niet helemaal verdwenen, maar wel naar de achtergrond verdrongen. De composities van 'Unfollow' lijken slechts een aanzet geweest te zijn tot wat hij nu maakt. Zijn ballads waren al mooi, maar hebben nog meer diepgang gekregen. De musici, bijna allen uit het buitenland en voor het grootste deel in Amsterdam woonachtig, hebben een grotere vrijheid gekregen of genomen. Het resultaat is verbluffend en buitengewoon muzikaal. In elk nummer zetten wel een of meer solisten hun stempel en handtekening op de muziek. De snellere nummers zijn vrolijk en putten uit de wereldwijde invloeden die Salamon rond zich verzameld heeft. Zo lijkt de aanwezigheid van de Schotten Alistair Payne en Brodie Jarvie duidelijk in 'Fungal jungle express'. De kracht van Salamon zit niet alleen in de humor en slagkracht van hem, maar bovenal in de gave om bijzonder sterke composities te schrijven. Composities die soms absurde tempoveranderingen kennen, op andere momenten van grote schoonheid en intensiteit zijn, of geestige cartoonachtige kwaliteiten hebben. Het zijn nummers waarvan je denkt ze te kennen, wat niet zo is, en die zich met hetzelfde gemak in je brein nestelen als standards.

De cd is met fluit, baritonsax en synthesizers uitgebreid ten opzichte van de groep waarmee Salamon op de podia staat. Dat geeft soms meerwaarde, bijvoorbeeld als de bariton en gitaar een duo inzetten, op andere momenten een prettige detaillering. Noodzakelijk is het live niet, maar het is wel goed dat met de cd in de huiskamer en auto de meest woeste uitpattingen subtiel en smaakvol in de hand worden gehouden, terwijl op het podium de groep totaal los kan gaan.

Tom Beetz

Bezetting:

Alistair Payne, Ian Cleaver (trompet),
 José Soares (altsax),
 Lucas Martinez (tenorsax),
 Teis Semey (gitaar),
 Xavi Torres (piano),
 Brodie Jarvie (contrabas),
 Guy Salamon (drums),
 Teres Costa (fluit),
 Jesse Schilderink (baritonsax),
 Youngwoo Lee (synthesizers).

Luister hier naar de titeltrack:
<https://tinyurl.com/k4pzj3yu>

Onze nieuwsredactie zet regelmatig actuele berichten op Facebook. Zo blijft u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen: <https://www.facebook.com/Jazzflits>.

JAZZ OP HET PODIUM

NORTH SEA STRING QUARTET

Bezetting:

George Dumitriu (viool, altviool),
Pablo Rodríguez (viool, percussie),
Yanna Pelsler (altviool),
Thomas van Geelen (cello).

Datum en plaats:

10 mei 2024,
LantarenVenster, Rotterdam

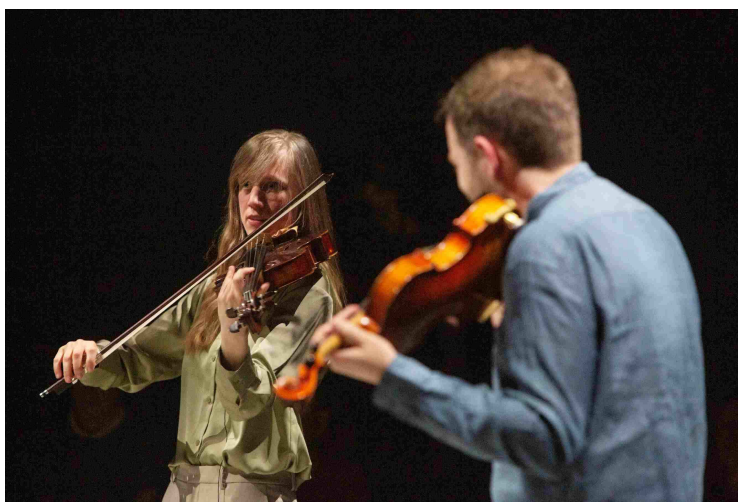
De musici hadden zich opgesteld rond het middelpunt van de zaal. (Foto: Joke Schot)

Meteen bij binnenkomst werd duidelijk dat het geen gewone avond zou worden. Als publiek moesten we plaatsnemen in een cirkel rond het middelpunt van de zaal. Dat punt was gedecoreerd met abstracte schilderijen, aangebracht op lange banen katoen, die op de vloer waren gedrapeerd. Weelderige veldboeketten van bloeiende gewassen compleetden dit decor, een creatie van Ivana Djukic. Zij ontwierp ook de hoes van 'Splunge', het recentelijk verschenen album van het North Sea String Quartet (NSSQ). De strijkers stonden bijna letterlijk tussen het publiek.

Doorgaans is een strijkkwartet compact opgesteld, zodat de spelers goed oogcontact met elkaar hebben en de akoestiek optimaal is. In deze setting stonden ze kruislings, meters uit elkaar. Uiterlijkheden zijn vaak symbolisch, maar in dit geval had de opstelling een ruimtelijke functie. De muziek werd licht versterkt, zodat er een semi-akoestische geluidswaergeving ontstond en elektronische effecten konden worden toegevoegd.

Het NSSQ gaf in LantarenVenster de eerste live-uitvoering van het eclectische album 'Splunge' (zie voor een recensie JF 419, pag. 10). Indringende en zinnenprikkelende muziek is het, die geeft en neemt. In de vorm van ruimtelijke composities die uitdagen en bezit nemen van hart en ziel. Zonder dat de muziek dwingend is. De gelaagdheid en vooral de ritmische accentverschuivingen (syncopen) doen wel aan het werk van Stravinsky denken.

De leden van NSSQ schreven dertien composities, die in samenhang een poë-
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Violiste Yanna Pelsler. (Foto: Joke Schot)

tisch landschap vormen. Live klinkt deze muziek fris en sprankelend. De muzikanten delen hun veelzijdige repertoire met enthousiasme. Hun muziek vraagt om concentratie. Wie met die instelling gaat luisteren - zeer aanbevolen - zal balanceren op het puntje van de stoel.

Het in 2016 in Rotterdam opgerichte NSSQ, strijkkwartet en band ineens, werpt nieuw licht op het aloude strijkkwartet. Liefde voor de klassieke roots wordt gecombineerd met passie voor folk, bluegrass, jazz, funk, elektronische dansmuziek en grooves. Dat alles overgoten met improvisatie. Met innovatieve speeltechnieken vertalen zij deze stijlen, veelal vanuit een ritmische basis, naar het strijkkwartet.

Snaren liegen nooit en krijgen in de muziek van NSSQ een stem, een ziel en alle ruimte om te klinken. In alle verscheidenheid, van mooi tot schrill contrasterend, aangespoord vanuit nieuwsgierigheid en durf.

De dames die de tickets scanden waren niet zo gecharmeerd van deze muziek, vertrouwden ze mij toe. Toch is het echt niet zo moeilijk om te genieten van de hartverwarmende muziek van het Quartet. Momenteel maken zij een tournee, met een afsluitend concert in het Bimhuis op 13 juni.

Roland Huguenin

Beluister het album 'Splunge' hier:
<https://tinyurl.com/bddzmd3>

VARIA

ICP betoont eer aan Misha Mengelberg & Louis Andriessen

Onder de titel 'Goede Maten' brengen onder anderen het ICP Orchestra (Guus Janssen, Han Bennink, Mary Oliver, Ab Baars), zangeres Claron McFadden, pianiste Joanna MacGregor, trompettiste Felicity Provan, pianist Oscar Jan Hoogland en altsaxofonist Benjamin Herman op 5 juni een eerbetoon aan Misha Mengelberg (geboren op 5 juni) en Louis Andriessen (geboren op 6 juni). Plaats van handeling is het Bimhuis in Amsterdam. 'Reken op verrassingen in geschreven en uit de lucht geplukte noten', belooft de concertaankondiging, 'en haal muzikale herinneringen op in het steeds weer nieuwe nu'.

Vierdaagse cursus jazzgeschiedenis in Tilburg

Op vier maandagen in september (9, 16, 23, en 30) geeft Koen Graat in bibliotheek LocHal in Tilburg een cursus jazzgeschiedenis. In zijn 'Story of Jazz' wordt de eerste avond gekeken hoe jazz is ontstaan en hoe de muziek kon uitgroeien tot de popmuziek van de jaren twintig en dertig. Op avond twee wordt uitgelegd hoe jazz door de opkomst van de bebop veranderde van popmuziek in kunstmuziek en hoe in de jaren vijftig diverse belangrijke nieuwe stijlen ontstonden. In deel drie van de cursus worden de jaren 1960 tot 2000 onder de loep genomen met onder meer aandacht voor de jazzrock. En de laatste avond is er aandacht voor het hedendaagse jazzlandschap. Bij de cursus zijn vier concerten in Paradox (Tilburg) inbegrepen: Anton Goudsmit Ton Petit+; Harmen Fraanje & Arve Henriksen; Loek van den Berg Quintet en Guy Salamon Paradox Residency Concert. De cursus kost 75 euro (inclusief concerten).

Graduation Jazz Fest Maastricht

Van 17 tot en met 21 juni vindt in de Muziekgieterij Maastricht het Graduation Jazz Fest van het Conservatorium Zuid plaats. Gedurende die vier dagen zullen eindexamenkandidaten jazz (bachelor en master) laten horen wat ze tijdens hun studie hebben opgestoken. Het festival wordt op 21 juni afgesloten met een optreden van de Conservatorium Maastricht Big Band, onder leiding van Sven Heinze.

Meer info: <https://tinyurl.com/bdfv6vyt>

FESTIVALS JUNI EN JULI

Sophie Alour is eind juli op Dinant Jazz. (Foto: Sylvain Gripoix)

JAZZTAFETTE OISTERWIJK

Lindeplein, Oisterwijk
16 juni 2024 (vanaf 13.00 uur)

Met: Big Band Oss, Ley River Bigband (Goirle), Midwest Band van politie Midden en Westbrabant, en Budding Sound Bigband.

NORTH SEA ROUND TOWN

Diverse locaties, Rotterdam
27 juni tot en met 14 juli 2024

(<https://www.northsearoundtown.nl/>)

Met onder anderen: In totaal zijn er zo'n 350 concerten op 125 locaties variërend van (jazz)podia en openbare pleinen tot kerken en stations, (voormalige) zwembaden, kunstgaleries, verzorgingstehuizen en nog veel meer.

GENT JAZZ

Bijlokesite, Gent
5 tot en met 20 juli 2024
(<https://www.gentjazz.com/>)

Met onder anderen: Diana Krall, Jamie Cullum, Potter/Mehldau/Patitucci/Blake, Joshua Redman Group ft Gabrielle Cavassa, Air, The Cinematic Orchestra, Bill Frisell, Erik Truffaz, Theo Crocker en Trombone Ensemble Nabou Claerhout.

BROSELLA JAZZ

Ossegempark, Brussel
7 juli 2024
(<https://www.brosellafestival.be/nl/brosella/programma>)

Met onder anderen: TaxiWars, Naïssam Jalal, Johnathan Blake Quintet, Flat Eart Society, John Ghost, BXL x LDN Interplay ft. Binker Golding en Stéphane Galland & Bram De Looze.

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam
12, 13, 14 juli 2024
(<https://www.northseajazz.com/en/program/>)

Met onder anderen: Al Di Meola, Avishai Cohen, BvR Flamenco Big Band, Chuco Valdés: Irakere 50, corto.alto, Gonzalo Rubalcaba Trio, Henri Texier, Idema-Serierse Quartet, Kurt Rosenwinkel, Myra Melford, Ambrose Akinmusire, Pablo Nahar Surinam Music Project, Potter/Mehldau/Patitucci/Blake, Sun-Mi Hong Quintet, Joel Ross Good Vibes, John Scofield, Sam Newbould, Veronica Swift, Ibrahim Maalouf, Peter Beets, Jazz Orchestra of the Concertgebouw en Terence Blanchard.
vervolg op de volgende pagina rechtsonder...

JJA AWARDS 2024

Op 13 mei zijn de winnaars van de jaarlijkse Awards van de Amerikaanse Jazz Journalists Association bekendgemaakt. In een vijftigtal categorieën zijn de volgens de JJA-leden - meest Amerikanen - beste musici, platen en boeken van het afgelopen jaar op een rij gezet. Een greep uit de categorieën:

Lifetime Achievement Award in Jazz
JACK DEJOHNETTE

Record of the Year
Joshua Redman,
'where we are'

Historical Record of the Year
John Coltrane & Eric Dolphy,
'Evenings At The Village Gate'

Musician of the Year
CHRISTIAN MCBRIDE

Up & Coming Musician of the Year
ISAIAH J. THOMPSON

Composer of the Year
BILLY CHILDS

Arranger of the Year
DARCY JAMES ARGUE
Male Vocalist of the Year

KURT ELLING
Female Vocalist of the Year
CÉCILE MCLORIN SALVANT

Large Ensemble of the Year
SUN RA ARKESTRA

Mid-Size Ensemble of the Year
ARTEMIS

Duo/Trio of the Year
FRED HERSCH/ESPERANZA SPALDING

Trumpeter of the Year
AMBROSE AKINMUSIRE

Trombonist of the Year
TROMBONE SHORTY

Alto Saxophonist of the Year
LAKECIA BENJAMIN

Tenor Saxophonist of the Year
JOSHUA REDMAN

Baritone Saxophonist of the Year
CLAIRE DALY

Soprano Saxophonist of the Year
BRANFORD MARSALIS

Guitarist of the Year
MARY HALVORSON

Bassist of the Year
LINDA MAY HAN OH

Electric Bassist of the Year
ESPERANZA SPALDING

Pianist of the Year
KENNY BARRON

Keyboardist of the Year
HERBIE HANCOCK

Drummer of the Year
BRIAN BLADE

Mallet instrumentalist of the Year
JOEL ROSS

De volledige uitslag is te vinden op:
<https://www.jjazwards.org/>

BERICHTEN (vervolg)

Candy Dulfer tijdens Jazz in Duketown.
(Foto: Robert Arts)

Meer dan honderduizend bezoekers bij Jazz in Duketown

Volgens opgave van de festivalorganisatie wisten meer dan honderdduizend mensen in het Pinksterweekend de weg naar de binnenstad van Den Bosch te vinden voor een bezoek aan de vijftigste editie van Jazz in Duketown. "Een geslaagde editie", vonden de organisatoren na afloop, "Eén enkele keer lieten de weergoden zich fiks gelden. Even maar, want voordat de artiesten de podia betraden, was het alweer droog." Het festival werd voor de twaalfde keer geprogrammeerd door Koen Graat: "We hebben de veelzijdigheid van jazz kunnen laten zien. De jonge, avontuurlijke bands op het Kerkplein, de internationale leading musicians op de Markt, de publiekstrekking op de Parade." Dat waren deze keer saxofoniste Candy Dulfer en zangeres Trijntje Oosterhuis. Hun luisteraars vulden het Parade-plein op respectievelijk zondag- en zaterdagavond tot de rand. "En op vrijdag hadden de heren van Yellowjackets op het podium op de Markt al bewezen dat zij in de jazz nog steeds spelers van belang zijn", aldus een persbericht. Dit jaar was Theater aan de Parade als podium toegevoegd. "Een waardevolle aanwinst", meent Koen Graat: "Met zijn uitgebalanceerde akoestiek is de grote zaal een genot voor de aandachtige luisteraar. Het grote, 18-koppige Peter Beets New Jazz Orchestra kwam daar met gast Sven Figee volledig tot zijn recht." Het festival werd mogelijk gemaakt door een aantal grote en tal van kleine sponsors, en door de inzet van zo'n 120 vrijwilligers, voor transport, artiestenbegeleiding, en voor communicatie en opbouw. De volgende editie is van 6 tot en met 8 juni 2025.

FESTIVALS JULI (vervolg)

DINANT JAZZ

Parc Saint-Norbert, Dinant

26, 27, 28 juli 2024

(<https://www.dinantjazz.com/>)

Met onder anderen: Chris Potter, Manu Katché, Lionel Louke, John Patitucci, Sophie Alour, Eric Legnini, Igor Gehenot, Pascal Mohy, Vincent Peirani en het Dinant Jazz Orchestra.

VARIA

Inschrijving van Dutch Jazz Competition 2024 gestart

Tot 1 oktober staat de inschrijving open voor de Dutch Jazz Competition 2024. Deelname aan het tweejaarlijkse concours is voorbehouden aan Nederlandse jazz- en cross-over-bands (leeftijd leden maximaal 35 jaar). Bij inschrijving moet een geluidsbestand worden verstrekt op basis waarvan een vakjury geblinddoekt vijf bands voor de halve finale selecteert. Die is op 14 december in TivoliVredenburg, Utrecht. Een andere vakjury kiest daar de finalisten. De finale is op 21 december in het Bimhuis, Amsterdam. De winnaar van het concours krijgt 5.000 euro en mag op diverse zomerfestivals spelen. Ook worden een prijs door het publiek (3.000 euro) en voor de beste compositie (3.000 euro) uitgereikt. Eerdere winnaars van de Dutch Jazz Competition waren onder anderen het Xavi Torres Trio (2016), het Sun Mi Hong Quartet (2018), het Aviv Noam Quartet (2020) en Woodcraft in 2022. De compositieprijs werd in 2022 gewonnen door Loek van den Berg voor 'Wayfarer'.

West Coast Big Band brengt eerbetoon aan Peter Herbolzheimer

Met vier voorstellingen in juni brengt de West Coast Big Band onder leiding van Nils van Haften een ode aan de Duitse bigbandleider Peter Herbolzheimer. Een aantal Nederlandse musici speelden in zijn orkesten, onder wie saxofonist Ferdinand Povel, gitarist Peter Tiehuis en trompettist Ack van Rooyen. Speciaal voor deze ode maken drie solisten uit de oorspronkelijke bigband hun opwachting: trombonist Marc Godfoid, saxofonist-klarinetist John Ruocco en trompettist Andy Haderer. Ze zijn er twee van de vier concerten bij, te weten op 21 juni in LantarenVenster in Rotterdam en 22 juni in het Bimhuis in Amsterdam. Op 7 juni wordt het programma in Den Dolder afgewerkt met trombonist Maarten Combrink en John Ruocco en op 29 juni in Bleiswijk met saxofonist Simon Rigter.

OVERLEDEN

Palle Danielsson in 2017 in Aarhus. (Foto: Hreinn Gudlaugsson)

Frank Crijns, 27 mei 2024 (64)

Tilburgse gitarist en componist; samen met multi-instrumentalist Dirk Bruinsma was hij in 1989 de oprichter van de groep Blast, die zich op het grensgebied van avant-rock, improvisatie en nieuwe gecomponeerde muziek begaf. Na het debuutalbum, 'Puristsirup' (1991), verschenen er nog zeven cd's, waarvan 'Vortographs' (2021; zie JF 356) de laatste was. Met Bruinsma formeerde Crijns ook het trio Positive Nuns, met de Amerikaanse slagwerker Jim Meneses als derde man. Hij maakte verder deel uit van de heavy groep Betonfraktion. Met collega-gitarist (en jarenlange goede vriend) Jacq Palinckx vormde hij een nieuw duo, Fraqx, dat in 2017 een titelloos debuutalbum maakte (zie JF 290). Daarnaast manifesteerde Crijns (die aan het Rotterdams Conservatorium compositie studeerde bij Peter Jan Wagenmans) zich als componist voor ensembles waarvan hij zelf geen deel uitmaakte. Een verzameling van zijn composities verscheen in 2014 op het album '[B]one' (zie JF 230). (htl)

Kiane Zawadi, 20 mei 2024 (91)

Amerikaanse trombonist, ook bespeler van het euphonium, een instrument tussen de hoorn en de tuba in. Lid van een muzikale familie in Detroit, geboren als Bernard McKinney. Speelde met Art Blakey, Donald Byrd, Freddie Hubbard en vooral in grote formaties als die van Illinois Jacquet, Clifford Jordan e.a. (jjm)

Palle Danielsson, 18 mei 2024 (77)

Zweedse jazzbassist; werd reeds op negentienjarige leeftijd op aanraden van de Zweedse zangeres Monica Zetterlund ingehuurd door de Amerikaanse pianist Bill Evans. Hij trad met hem op in de Stockholmse jazzclub Gyllene Cirkeln. Het werd het begin van een lange internationale loopbaan, voornamelijk zich afspelend op de Europese podia. Danielsson was onder meer bassist in Keith Jarretts Europese kwartet. De muzikant was enkele decennia een centrale figuur in het Zweedse jazzleven. Met pianist Bob Stenson richtte hij in de jaren zeventig het kwartet Rena Rama op. Beiden waren ook lid van het invloedrijke Zweeds-Noorse kwartet met saxofonist Jan Garbarek en drummer Jon Christensen. Danielsson speelde in de jaren 1980 in het kwartet van saxofonist Charles Lloyd (album 'Fish Out Of Water', 1990). Veel opnamen met hem zijn te vinden op het Duitse platenlabel ECM. Op een album van trompettist Eric Vloeimans uit 2003 (Challenge Jazz, CHR 70109) neemt hij de baspartij voor zijn rekening. Beluister hier een In memoriam van Sveriges Radio:

<https://tinyurl.com/n756wh6m> (lr)

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

OVERLEDEN (vervolg)

Jan Wroblewski in 2013. (Foto: Wikipedia)

Christian Escoudé, 13 mei 2024 (76)

Franse gitarist; speelde graag in gezelschap van andere bespelers van snaarinstrumenten, zoals in de groep van bassist Didier Levallet (Confluence) en Swing String System. Verder druk bezet door in gevarieerde combinaties op te treden, zowel met buitenlanders - in een duo met John McLaughlin naar de VS, Brazilië en Japan - als in een bigband van Martial Solal.

Jan Wroblewski, 7 mei 2024 (88)

Poolse tenor- en baritonsaxofonist. Was een van de eerste musici in zijn land van wereldfaam. Bezocht in 1958 de VS als lid van de International Youth Band. Was lid van het Krzysztof Komeda sextet, leidde eigen groepen, bekleedde diverse organisatorische functies, werkte voor de radio, arrangeerde en componeerde. (jjm)

JAZZ IN BEELD

Op 17 mei speelde het Martin Diaz Quintet in het Leidse Muziekhuis Qbus. Het was het laatste evenement dat de Stichting Leiden Jazz Award organiseerde (zie verder JF 419, pagina 4). De Leidse Jazz Award is nu verleden tijd. Jammer want het jaarlijkse concours gaf een podium aan heel veel internationale talenten van de Nederlandse jazzopleidingen. Muziekstad Leiden zal z'n Award missen. Het Martin Diaz Quintet was finalist in 2020, toen het concours vanwege de coronapandemie niet door kon gaan. Het optreden was dus in zekere zin een goedmakertje. De bezetting van het kwintet: Martin Diaz (altsax), Federica Lorusso (piano), Philip Lewin (bas), Marios Charalampous (tenorsax) en David Puime (drums).

Tekst en foto's: Marcel Schikhof --->

JAZZ IN BEELD

MARTIN DIAZ QUINTET

TERUG IN DE TIJD

HET MODERN JAZZ QUARTET

20 oktober 1961

Pianist John Lewis, vibrafonist Milt Jackson, bassist Percy Heath en drummer Connie Kaye zouden met hun subtiele aanpak volgens sommige critici de jazz 'dood' hebben gemaakt. De muziek van hun Modern Jazz Quartet (MJQ) was in hun ogen 'te perfect'. Het publiek dacht daar anders over. Het kwartet trok van meet af aan goedgevulde zalen. Op 20 oktober 1961 waren de vier musici weer eens in Nederland voor onder meer een nachtelijk concert in Amsterdam.

In het City Theater op het Leidseplein. En dus niet in het Concertgebouw, zoals zo'n tien seizoenen lang te doen gebruikelijk was geweest. De man die daar de jazzconcerten organiseerde, impresario Lou van Rees, had het gevoel dat de animo van het publiek terugliep en hikte ook aan tegen de steeds hogere gages van de jazzsterren. Hij vond het daarom welletjes. Zijn collega-impresario Paul Acket – hij zette in 1976 het North Sea Jazz Festival op poten – zag nog wel brood in de nachtelijke jazz, maar week wel uit naar een andere locatie. Criticus Constant Wallagh vond de verhuizing naar het City Theater maar niets. Hij zat er niet lekker op zijn klapstoel, en qua akoestiek, verlichting en aankleding kwalificeerde hij de zaal als 'helemaal ongeschikt': 'van enig contact tussen zaal en musici is geen sprake' (Algemeen Dagblad, 23 oktober 1961).
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Het Modern Jazz Quartet verlaat op Schiphol het vliegtuig. (Foto: Harry Post)

Het Modern Jazz Quartet werd in 1952 opgericht en had een volstrekt eigen geluid. In De Volkskrant van 14 oktober 1961 werd dat als volgt omschreven: "De serene jazz die zij brachten deed en doet nóg denken aan de klassieke kamermuziek. Het is vooral pianist John Lewis die zijn stempel op de groep heeft gedrukt. De ideeën van Dizzy Gillespie en Charlie Parker waren aanvankelijk de basis van Lewis' composities. Weliswaar vertolkte hij ze op zijn eigen, rustige wijze, maar het was niet mis te verstaan waar de harmonieën vandaan kwamen. Zijn huidige composities zijn beslist van een ander gehalte. Zij zijn klassieker, vooral ook door de Europese muziekideeën, die er in zijn verwerkt. Velen denken, dat er in het MJQ geen sprake is van vrij improviseren en dat de soli geheel aan het papier zijn toevertrouwd. Weliswaar zijn er bepaalde afspraken en thema's gemaakt, maar zowel Lewis als Jackson is vrij in zijn musiceren. De laatste tijd is Lewis weer aan het experimenteren geslagen, waarbij hij een gretig oog heeft laten vallen op instrumenten als de viool en de cello." (auteur onbekend)

Bekijk het MJQ hier op 5 november 1961 in Brussel:
<https://tinyurl.com/2j5e5m9w>

'Bibberend in de wind en diep in hun jassen kwamen de vier jazzmusici, die samen het wereldberoemde Modern Jazz Quartet vormen, per vliegtuig uit München op Schiphol aan', zo meldde de Volkskrant. Veel rust was ze daarna niet gegund. Ze moesten op de dag van aankomst, 20 oktober 1961, al meteen 's avonds in Den Haag optreden en na afloop daarvan, rond 22.30 uur, onmiddellijk voor een middernachtelijk concert door naar Amsterdam. Wat deze combi betreft trad Acket in de voetsporen van Van Rees. Maar ook in Den Haag was hij naar een andere locatie uitgeweken. Hij ruilde het chique Scheveningse Kurhaus in voor [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

het Gebouw voor Kunsten & Wetenschappen. Vanwege de recentelijk ingevoerde vrije zaterdag durfde Acket het wel aan om in Amsterdam een concert in de nacht van vrijdag op zaterdag te organiseren. Een goede gok. "De zaal was vol, niet alleen met jongelui die de moderne jazz een goed hart toedragen, maar evenzeer met ouderen, want de muziek van het MJQ is voor een ieder verstaanbaar", noteerde H. Rodenburg in De Volkskrant. In Den Haag was de opkomst wat tegengevallen. Volgens dagblad Trouw was de zaal daar 'niet al te goed bezet' geweest.

Een aantal critici moest na afloop van het Amsterdamse nachtconcert meteen aan de bak om hun stuk nog in de krant van dezelfde dag geplaatst te krijgen. Erg veel tijd om het gebeuren te laten bezinken was er voor hen niet. Ze moesten er stante pede iets van vinden. 'Onze jazzmedewerker' van De Maasbode was op de vroege zaterdagochtend goed te spreken over de vier Amerikanen: "Het MJQ heeft van begin tot eind in hoge mate weten te boeien. Hun muziek kenmerkt zich door een allesoverheersende subtiliteit. Zelfs tijdens het spelen van zeer grote intervallen behielden zij hun subtiele toonschakering", zo lezen we in de krant van 21 oktober. "Deze vier musici zijn zo op elkaar ingespeeld dat alles tot in de kleinste details klopt en hun muziek dan ook klinkt als een kwartet en niet als vier afzonderlijke instrumenten." Dat het misschien niet altijd pure jazz was, vond de verslaggever geen probleem: "Weliswaar was er door de perfecte timing en de 'blue tonality' de noodzakelijke innerlijke spanning, maar het pure karakter van de jazz was meestentijds afwezig. Misschien is dit uit jazz-oogpunt een tekortkoming. Ik heb het niet zo aangevoeld. Wat ik heb ervaren was wonderlijk mooie muziek, waarin ontzettend veel gebeurde."

Parool-criticus Michiel de Ruyter had zowel in Den Haag als in Amsterdam in de zaal gezeten. Ook hij moest meteen na afloop zijn gedachten op papier zetten. Hij wilde, zo benadrukt hij op 21 april in zijn krant, zeker geen 'slechte kritiek' schrijven, 'daarvoor werd er te veel mooie muziek gemaakt door de vier voortreffelijke musici'. Maar eigenlijk had hij het wel gehad met het MJQ: "Na al die jaren begin ik moe te worden van deze muziek, en ik zou me al sterk [moevenvolg in de rechterkolom...](#)

Het Modern Jazz Quartet op Schiphol. Vlnr: Connie Kaye, Milt Jackson, John Lewis en Percy Heath. (Foto: Harry Post)

ten vergissen als dat bij de musici ook niet het geval was. De combinatie is nu op al zijn mogelijkheden beproefd, en uitbreiding van die mogelijkheden is onmogelijk. Ik ben zeer benieuwd met wat voor combinatie John Lewis over één of twee jaar zal spelen."

Ondanks zijn MJQ-vermoeidheid had Michiel de Ruyter ook waarderende woorden over voor het concert. Dat station was Algemeen Dagblad-criticus Constant Wallagh echter gepasseerd. Misschien was hij uit zijn humeur door zijn ongemakkelijke zitplaats, we stipten die eerder aan, want hij vond het maar een 'loom' concert: "Het beroemde combo heeft duidelijk aan homogeniteit ingeboet. Tussen Lewis en Jackson is iedere spanning geweken. Er bleef slechts een geraffineerde tweespraak, waar men graag enige inspiratie had willen ontdekken. Fantasieloos in enkele nieuwe nummers. Ongewogen in een aantal oude paradepaardjes. Men vraagt zich daarom in gemoede af: heeft het MJQ in deze samenstelling nog muzikale noodzaak van bestaan?" (Algemeen Dagblad, 23 oktober 1961).

Opvallend is hoe vaak de uitvoering van Ornette Colemans 'Lonely woman' in de recensies als een hoogtepunt van het concert wordt genoemd: "Er werd een constante verschuiving van kleuren geproduceerd, die bijna beklemmend werkte. En dit dan vooral door het serene, uiterst gevoelige pianospel van de leider John Lewis" ('onze jazzmedewerker', De Maasbode); "Van alle nieuwe werken vermocht één werkelijk indruk te maken: Ornette Colemans 'Lonely woman', en dit vermoedelijk door Colemans zeer eigen melodiek en een qua kleur wat andere harmonisering dan men van John Lewis gewend is" (Michiel de Ruyter, Het Parool); "In 'Lonely woman' gaf het quartet een overtuigende en ontroerende weergave van het wanhopige, bittere gevoel van een eenzame vrouw, wier aanvankelijke hoop volkomen oplost [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

in de vertwijfeling van het volkomen verlaten zijn. Prachtig scherp was het beeld, dat pianist Lewis voor de toeschouwers liet opdoemen uit het vibrerend wazige. Diep hing de stilte, die weemoedig even bleef, voordat het ovationele applaus en dankbare ontroering van de aanwezigen in bruto lawaai omzette." (onbekende auteur, Friesche Koerier, 23 okt. 1961)

Ook H. Rodenburg stipt het nummer op maandag 23 oktober in De Volkskrant aan: "Contrapunt en moderne harmonieën werden de zaal voorgelegd in een compositie van de jonge Amerikaanse altsaxofonist Onette Coleman, wiens 'Lonely woman' zo overtuigend werd gespeeld dat velen zich volkomen overgaven." Hij hoorde het MJQ volgens het gezichte stramien musiceren, al meende Rodenburg daarin toch enige ontwikkeling te bespeuren: "De composities en arrangementen van leider pianist John Lewis zijn voller van klank geworden, wat niet in de laatste plaats te danken is aan zijn harmonieuze akkoorden. Zelfs zijn standaardnummers zijn bijgeschaafd", zo noteerde hij. "Een grote verdienste van het kwartet is. dat er nog altijd met volle overgave wordt gemusiceerd en dat routinegebaren - ook al mochten zij er zijn - niet merkbaar zijn voor de zaal. Lewis heeft het kwartet een eigen geluid en gezicht gegeven. En dat kan zeker niet van andere combinaties worden gezegd, die soms als twee druppels water op elkaar gelijken."

Paul Ackets reeks nachtconcerten in het City Theater werd in november 1961 voortgezet met het Dave Brubeck Quartet. Dat concert kreeg nog een vervelend staartje toen Ackets concurrent Lou van Rees half november zowel op de recette van dit optreden, als op de opbrengst van de twee MJQ-concerten beslag liet leggen. Daardoor kon Acket geen betaling doen aan het Zürichse theateragentschap International Konzert Agentur (IKA), dat de Europese tournees van de Amerikanen op poten had gezet. Van Rees had volgens De Telegraaf van 17 november 1961 nog 17.000 gulden (ca. 8.000 euro) te goed van IKA. De Zwitsers hadden via Van Rees pianist Thelonious Monk geëngageerd voor zeven concerten in het voorjaar van 1961, zo lezen we: "Ik had IKA tevoren gewaarschuwd dat zeven Monk-concerten voor Zwitserland te veel waren, maar dat wilde men niet geloven", aldus Van Rees. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Percy Heath op weg naar de aankomsthal. (Foto: Harry Post)

Toen drie concerten niet doorgingen trachtte IKA zich aan zijn verplichtingen te onttrekken met een beroep op overmacht, maar dan kon Van Rees naar eigen zeggen ontzenuwen. Onder tusschen had hij even zitten rekenen wat Paul Acket bij benadering overgehouden moest hebben aan de Nederlandse MJQ- en Dave Brubeck-concerten, en de radio- en televisie-opnames daarvan: "Bij elkaar bracht dit ongeveer juist het bedrag op dat de IKA mij verschuldigd is." Dat kwam dus goed uit. De zaak diende op 28 november 1961 bij de Amsterdamse rechtbank. Omdat het een zaak betrof tussen Van Rees en IKA, had Acket hier geen schade van. Maar de toendertijd al tamelijk gespannen verhouding tussen de twee impresario's zal het geen goed hebben gedaan. Hoe de kwestie uiteindelijk is beslecht, hebben we niet kunnen achterhalen. Wel dat er enige tijd mee gemoeid is geweest, want Van Rees legde in februari 1962 in verband met de zaak andermaal beslag op een recette van een door Paul Acket georganiseerd concert, te weten een nachtelijk optreden van Art Blakey & The Jazz Messengers in Amsterdam (*).

Hans van Eeden

(*) Op weg naar Amsterdam had drummer Blakey verwacht dat hij weer in het Concertgebouw zou optreden. De aanblik van het City Theater was een koude douche voor hem. Dat was volgens hem 'een omgeving waar hij zich niet thuis voelde'. Het had dan ook de grootst mogelijke moeite gekost om Blakey het podium op te krijgen. Het publiek was niettemin laaiend enthousiast geweest, zo vernemen we uit de pers. Paul Acket had overigens opname van het concert voor een spotprijs van 1.500 gulden (ca. 700 euro) aan de publieke omroep aangeboden, maar daar hapte tot zijn ongenoegen niemand toe. Zeezender Radio Veronica had er voor dat bedrag wel oren naar en zond de registratie in februari 1962 op een zaterdagmiddag uit.

[\(zie ook 'Jazz op Radio Veronica' op de volgende pagina links\)](#)

Jazz op Radio Veronica

Op zaterdagmiddag 10 februari 1962 zond Radio Veronica een registratie uit van een recent optreden van Art Blakey & The Jazz Messengers in het Amsterdamse City Theater. Van 14.15 uur tot 15.15 uur. Het concert was georganiseerd door impresario Paul Acket. Acket was ook uitgever van het blad Muziek Expres. Dat had op Radio Veronica een wekelijks gesponsord programma: 'Veronica's Teenager Muziek Expres'. Wat de uitzending van het concert betreft is oud-Veronicamedewerker en Veronica-archivaris Juul Geleick stellig: "Ik denk en weet wel bijna zeker dat het via Tony Vos gegaan is." Altsaxofonist Vos was van mei 1960 tot februari 1964 programmaleider bij de zeezender. Hij had er in die periode ook een eigen jazzprogramma.

Een bewijs van de 'populariteit der jazzmuziek' noemt De Volkskrant van 10 februari 1962 de Blakey-uitzending van de commerciële zender. Hilversum kon daar volgens de scribent van de rubriek Jazzpodium een voorbeeld aan nemen: "De omroepen verschuiven de schaarse jazzprogramma's bij voorkeur naar onmogelijke uren. Men schijnt bijvoorbeeld te redeneren, dat jazzliefhebbers zeer laat naar bed plegen te gaan en zet dus de jazz bij voorkeur als stoplap in het uur voor middernacht."

Radio Veronica nam in die jaren wel meer jazzconcerten op, herinnert Juul Geleick zich. Daar is niet veel van bewaard gebleven, meldt hij ons. In het Veronica-archief bij Beeld en Geluid zit alleen nog een band met een krap uur Dexter Gordon. De tenorsaxofonist is daarop te horen met Daniel Humaire (drums), George Gruntz (piano) en Guy Pedersen (bas). Veronica maakte de opname op 9 november 1963 in het Amsterdamse concertgebouw.

Het jazzprogramma dat Vos met zijn komst in de programmering zette, Jazz Journaal geheten, leefde nog voort tot begin jaren zeventig. Het werd meestal een keer per week 's avonds uitgezonden. Na Tony Vos werd het gepresenteerd door onder anderen Harmen Siezen en Tineke Vos (met tekst van Ruud Kuyper), Ruud Kuyper zelf en later door Karel Scholten. Andere jazzprogramma's bij Veronica waren Jazz (1963), Jazz op verzoek (1965) en jarenlang de overbekende kwartiertjes met de Dutch Swing College Band, betaald door het sigarettenmerk North State. **(hve)**

JAZZ IN BEELD DAVID MURRAY QUARTET

Het David Murray Quartet deed op 1 mei Spot, Groningen aan om de nieuwe plaat 'Francesca' te promoten. Murray bracht nieuwe jonge musici mee - Marta Sanchez (piano), Luke Stewart (bas) en Russell Carter (drums) - die hij veel ruimte gaf. Murray, op tenorsax en basklarinet, lijkt gematigder geworden, gaf minder boventoonsolo's, maar blijft Murray in een exacte balans tussen melodie en free jazz. De toegift was een eerbetoon. Murray gaf een serieuze 'spoken word'-performance, à la Archie Shepp, één van zijn mentoren!

Tekst: Bart Hollebrandse; foto's: Gerrie van Barneveld

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BARNEY WILEN (DEEL 3) (1937 – 1996)

De Frans-Amerikaanse jazzmuzikant Barney Wilen speelt op zijn platen doorgaans tenor- en sopraansax. Bij uitzondering neemt hij de alt- en baritonsax ter hand. Hij was van alle muziekmarkten thuis. Wij vertellen het verhaal van zijn leven en muziek in drie delen. In Jazzflits 418 en 419 volgden we zijn spoor tot en met het jaar 1973. Hier pakken we midden jaren zeventig de draad weer op.

Het stel Barney Wilen en Caroline de Bendern had zich intussen in Monaco gevestigd. De stad Nice vroeg hun het 'BuroduJazz' te leiden, om gratis concerten te organiseren in de minderbedeelde wijken van de Alpes-Maritimes. (Het kantoor, actief van 1977 tot 1980, was gevestigd in Hotel Westminster aan de Promenade des Anglais.) In **1975** had Wilen zich al van zijn goede kant laten zien toen hij vanuit Nice humanitaire hulp verleende aan de bevolking van Niger. Hij organiseerde de verzending van geneesmiddelen naar de hoofdstad Niamey. Niger werd in 1974 geteisterd door droogte en een staatsgreep.

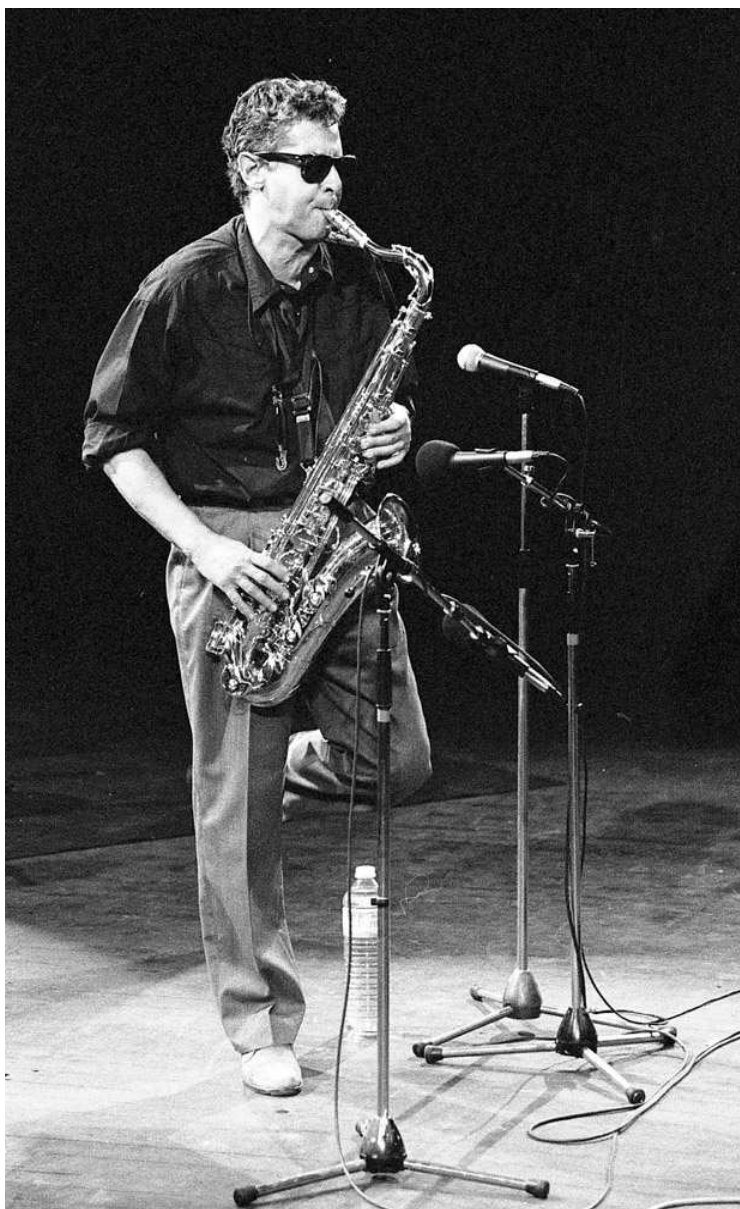
Op dinsdag 7 december **1976** is het Barney Wilen Quartet in De Kroeg in Amsterdam. Een dag later aldaar in het Bimhuis en weer een dag later in De Koornbeurs, Franeker, Leeuwarden, met Barney Wilen, Sean Levitt (sitar), Henri Tischitt (bas), Al Levitt (drums). Op zondag 12 december 1976 spelen de vier in Theater Pepijn, Den Haag.

Op 27 mei **1977** speelt het Barney Wilen Quartet met Michel Graillier, Guy Pedersen en Daniel Humair in Studio 4 voor France 3. Op Kerstavond 1977 speelt Wilen uit sympathie mee tijdens de midernachtmis in Lantosque, een dorpje getroffen door een aardverschuiving met enkele vernielde woningen.

Barney Wilen maakte met diverse formaties opnames. We vlechten hierna informatie daarover in blauw door de tekst:

(45) Nice, Grande Parade du Jazz: op 7 juli 1978 nam Barney Wilen deel aan een Dizzy Gillespie-jamsessie met Curtis Fuller, Mary Lou Williams, Ronny Boykins en Philly Joe Jones.

vervolg in de rechterkolom...

Barney Wilen op 27 oktober 1989 in Compiègne.
(Foto: Romain Danger)

(46) 13 juli 1978 – Michael J. West zorgde via Jazz Lives voor veertig minuten opnamen van de Grande Parade du Jazz in Nice, met Barney Wilen, Curtis Fuller, Jimmy Rowles, Red Mitchell en Bobby Rosengarden. Zijn die ooit uitgebracht op plaat?

(46 a) Van 14 juli 1978 bestaat een video van 23 minuten met vooral Dizzy Gillespie en Stan Getz, met beperkte deelname van Barney Wilen.

(47) 1977-1979 – Barney Wilen Jazz Hip Trio, 'Le Jardin Aux Sentiers Qui Bifurquent', met pianist Jean-Bernard Eisinger, één track met violist Didier Lockwood, opnamen tijdens concerten in Zuid-Frankrijk (CELP 52).

Op 15 februari **1979** treedt het Barney Wilen Jazz Hip Trio op met J.B. Eisinger en bassist Roger Luccioni in zaal Apollinaire in La Seyne-sur-Mer.

(48) 1979 – 'Teca & Ricardo featuring Barney Wilen, Jardin Exotique', in Parijs (AAAA 501).

Concert 7 september **1980**: Barney Wilen Quartet, Jazz ad Alassio.

vervolg op de volgende pagina linksboven...

(49) Begin jaren tachtig neemt Wilen de punkband Moko uit Nice onder zijn vleugels. Hij reed ermee rond in zijn Toyota en staat met die 'decibelgroep' op het podium. Er volgt een single op het platenlabel AAAA (les 4 As).

(49 a) Wilen is producer voor een plaatje van saxofonist Archie Shepp met gitarist-zanger Sam Bello, 'Black Christmas'. Marie Möör en Caroline de Bendern vormen het achtergrondkoortje (AAAA 1004).

(50) 1981 – Moko & Barney Wilen, 'Le Jazz à Joe/Estrella' (AAAA 1002). Ook in 1981, Moko met Wilen tijdens jazzfestival in Créteil.

Wilens huwelijk met Caroline de Bendern was inmiddels gestrand. Het stel scheidde officieel. Later trouwde Caroline met drummer Jacques Thollot (1946-2014). (Thollot overleed op 2 oktober 2014 in Mainneville, Normandië waar hij met Caroline woonde. Marie Thollot (°1976) is Caroline's stiefdochter.) Barney leerde in **1982** kunstenaar en zangeres Marie Möör beter kennen.

(51) Barney speelt mee op enkele van haar singles. In 1982 bijvoorbeeld op 'Pretty Day' (AAAA 1003). En in 1983 op 'Illusions'. Het platenlabel AAAA was door hen samen opgericht.

(52) 8 januari 1983 – 'Barney Wilen & Dièse 440, Live In Paris', Théâtre du Forum des Halles, experimenteel met Michel Bertier (mellotron) en synthesizers (Impro 07).

(52 a) In 1983 verschijnt de 45 toerenmaxisingle met twee nummers waarop Barney Wilen meespeelt: 'Lady 420' (AAAA 301). Lady 420 was de naam een rockgroep uit Rijsel/Lille.

(52 b) Ook in 1983, de single 'Illusions – Falling In Love Again', vocals Marie Möör, Barney speelt baritonsax (AAAA 006). Inspiratie bij Frederick Holländer en Marlene Dietrich.

In juli **1984** mag Wilen in zijn stad niet deelnemen aan de Grande Parade du Jazz, in 1974 opgericht door Simone Gignibre en George Wein. Uit ongenoegen organiseert Barney een mini-festival en jamsessions op het strand van de Baie des Anges. Hij ontmoet daar gitarist Philippe Petit (°1954), die was in Parijs sinds maart 1976. Er volgt een jarenlange samenwerking.

(53) 1985? – Stevie Nicks, op het studio-album 'Rock A Little', één track met Barney Wilen, 'Talk to me', Nicks is een Amerikaanse zangeres en eens vedette bij Fleetwood Mac. Opgenomen in de Super Bear Studios in Nice (Modern 7-99582).

vervolg in de rechterkolom...

Wilen op de hoes van een plaat die hij met Marie Möör maakte.

Concert: 28 februari **1985**, Maison de la Radio, Barney Wilen met Philippe Petit.

(54) Barney Wilen componeerde met Philippe Petit in 1984-1985 'Apollon Jazz'. Op 22 juni 1985 wordt die compositie uitgevoerd door het Symfonisch Orkest van Nice. BW speelt sopraan- en tennorsax. Dit voor de inhuldiging van de concertzaal Acropolis in Nice. Dirigent is Armand Migiani (1919-2008), destijds bariton-saxofonist en orkestleider.

Bekijk hier een fragment van het concert:

<https://tinyurl.com/3c24xush>

Wilen en Petit speelden met het orkest van Bordeaux-Aquitaine hun andere klassieke compositie 'Sigmanialogie 21' tijdens het Sigma Festival in het Palais des Sports in Bordeaux op 16 november 1985, met Andy McKee (bas) en Art Lewis (drums).

Op donderdag 25 juli 1985: Amsterdam, Bimhuis, Barney Wilen/Philippe Petit Duo.

Op 14 maart **1986** treffen we het Barney Wilen/Philippe Petit Quartet op de zesde editie van het Euro Jazz Festival in Ivrea, Italië. Daags nadien speelde hier het Rein de Graaff-Dick Vennik Quintet. Volgens Rein de Graaff speelde Barney Wilen zeer 'cool' en ouderwets. Hij leek nog het meest op Lester Young.

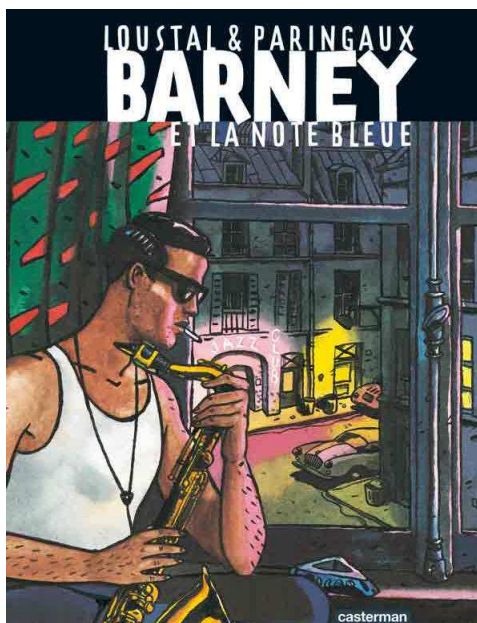
(55) 19 juli 1986 – Barney Wilen/Philippe Petit, 'Flash Back', duoplaat tennorsax-gitaar, live in Montpellier, Festival de Radio France (Paris Jazz Corner Productions 222012).

Op 7 augustus 1986 treedt J.B. Eisinger op met Wilen in Fort Napoléon in La Seyne-sur-Mer.

(56) 30 november, 1-3 december 1986 – Barney Wilen, 'La Note Bleue', Alain Jean-Marie (piano), Philippe Petit, Ricardo del Fra (bas), Sangoma Everett (drums), muziek bij de strip 'Barney et la note bleue' van Loustal en Paringaux. In de strip sterft Wilen in 1962 aan een overdosis, tot ongenoegen van Wilen. Hij komt protesteren tegen zijn dood. Na grondig overleg werd een plaat opgenomen en die was een grandioos succes. Het album wint in 1987 de 'Grand Prix International du Disque – Académie' vervolg op de volgende pagina linksboven...

Charles Cros' (IDA 010). Producer was Philippe Vincent (°1954), lid van de Académie du Jazz. Hij zorgde door 'La Note Bleue' voor een triomfante terugkeer van BW. Vincent was ook producer van Barney's 'French Ballads' (1987), 'Wild Dogs Of The Ruwenzori' (1989), 'Sanctuary' (1991) en 'Talisman' (1993).

Het stripboek (1987) over Barney Wilen.

(57) 1987 – Marie Möör & Barney Wilen, 'CendriLion', duetten vocals-tenorsax, hoofdzakelijk elektronisch, in 2011 in eigen beheer uitgebracht door de zangeres.

In de jaarlijkse populariteitspoll van het blad Jazz Hot keert Wilen in **1987** terug met een derde plaats bij de tenorsaxofonisten, na Eric Barret (°1959) en François Jeanneau (°1935).

Concert: 26 februari 1987, Centre Culturel de Cimiez, Nice.

Op donderdag 9 april 1987 speelt het Barney Wilen Quintet voor Jazz à Cléon, georganiseerd door Rouen Jazz Action. Barney met pianist Alain Jean-Marie, gitarist Philippe Petit, bassist Yves Torchinsky en drummer Sangoma Everett.

26 mei 1987: het Barney Wilen Quintet opent het Jazzfestival in Angoulême.

Concert: 4 juni 1987, Barney Wilen Quartet, Jazzfestival San Remo.

(58) 24-26 juni 1987 – Barney Wilen, 'French Ballads', met Michel Graillier, Ricardo del Fra en Sangoma Everett, Gimmick Studio in Yerres (IDA Records 014).

(59) 9 juli 1987 – Leo Ferré (1916-1993) – 'Francofolies La Fête à Ferré', Wilen begeleidt zanger Francis Lalanne op 'Avec le temps', La Rochelle (EPM FDC 1024).

vervolg in de rechterkolom...

Op 2 augustus 1987: Festival in Gouvy: Barney Wilen, Jacques Pelzer, bassist Sal La Rocca, gitarist Jacques Piroton en Micheline Pelzer, aldus organisator Claude Lentz.

6 november 1987: Jazzfestival in Parijs: Barney Wilen met Jimmy Gourley, Alan Jean-Marie, Philippe Petit, Ricardo del Fra, Sangoma Everett.

(60) 23 december 1987 – Jimmy Gourley/Barney Wilen, 'Double Action', met Dominique Lemerle (bas) en drummer Philippe Combelle (°1939), Théâtre Jean-Marie Serraut, Parijs (Elabeth 621032). Van dit concert 'TV Sessions Paris 1987'?

(61) 12 februari 1988 – Barney Wilen Quartet featuring Tete Montoliu, 'Barney And Tete', met Ricardo del Fra en Aaron Scott (drums), tijdens Jazzfestival Grenoble.

Concert: 11-12 juni **1988**: Barney Wilen, Jazz an der Donau, Vilshofen.

Op 11 juli 1988: 23ste Jazz Estival, Genève, Barney Wilen met het Jimmy Gourley Quartet, Dominique Lemerle en Philippe Combelle.

Concert: 20 november 1988: Barney Wilen, Michel Graillier, Ricardo del Fra, Sangoma Everett.

(62) 21-24 november 1988 – Barney Wilen, 'Wild Dogs Of The Ruwenzori'. Wilen ziet in gedachten troepen honden rennen in dat Afrikaans bergachtig massief; dezelfde musici als 'La Note Bleue' van eind 1986, plus Henri Guédon (percussie), Gimmick Studio, Yerres (IDA Records 020).

(63) In 1989: film 'Les Baisers de Secours', met muziek van Barney Wilen.

Concert: 24 maart **1989**, Aubusson Festival.

(64) 27 september 1989 – New Barney Wilen Quartet, 'Live At The Petit Opportun 1989', met Jacky Terrasson, Gilles Naturel (bas) en Peter Gritz (drums), Recorded by Radio France (Elemental Music 5990437). Claude Carrière was de omroeper.

(65) 2 en 3 oktober 1989 – Barney Wilen with the Mal Waldron Trio – 'French Story – Movie Themes From France', Mal Waldron (piano), Stafford James (bas) en Eddie Moore (drums). Met 'Les feuilles mortes' (of 'Autumn leaves'), 'Les parapluies de Cherbourg', 'Un homme et une femme'. In Studio 44 van Max Bolleman, Monster (Timeless SJP 335).

Concert 27 oktober 1989 in Compiègne: Barney Wilen Quintet met Eric Le Lann (trompet), Philippe Petit, Yves Torchinsky (bas) en Umberto Pagnini (drums).

Op 31 maart **1990** spelen Barney Wilen en Jimmy Gourley met Gilles Naturel en Peter Gritz een concert in een kerk in Nancy. Dit voor de tentoonstelling van de kunstwerken van Marie Möör.

(66) 13 april 1990: Barney Wilen Quartet, 'European Jazz Concert 1990'. Wilen, Jacky Terrasson, Gilles Naturel, Peter Gritz, in de Toyonaka Municipal Rose Culture Hall, Osaka.

Bekijk dit Japanse concert van het Quartet hier:

<https://tinyurl.com/3ypbzkw>

15 mei 1990: in Le Petit Opportun, Barney Wilen, Philip Catherine, Philippe Aerts. Op 6 juli 1990 is Barney Wilen in Amsterdam, voor het Drum Jazz Festival (5-10 juli 1990), in de Beurs van Berlage. Zijn zwakke begeleiders kwamen niet uit de verf.

(67) 10-11-12 juli 1990 – Barney Wilen Quartet, 'Paris Moods', Jacky Terrasson, Gilles Naturel en Peter Gritz, Acoustic Studio, Parijs (Alfa Jazz 73).

(68) 29-31 oktober 1990 – Jacques Pelzer, Open Sky Unit, 'Never Let Me Go', gasten zijn Michel Graillier, Barney Wilen, Bart De Nolf (bas) en Micheline Pelzer, Studio Katy, Ohain-Lasne vervolg op de volgende pagina linksboven...

(Igloo 084) – Micheline Pelzer (1950-2014) is de dochter van Jacques Pelzer (1924-1994) en trouwde in 1977 met pianist Michel Graillier (1946-2003) – in 1968 werkte ze al in Parijs met Wilen en nadien twee jaar bij zijn Moshi-groep. (69) 26-27-28 januari 1991 – Barney Wilen, 'Sanctuary', met gitarist Philip Catherine (°1942) en bassist Palle Danielsson (°1946), zonder drums, Acousti Studio (IDA Records 029).

(70) 11 februari 1991 – Barney Wilen Quartet, 'Live In Tokyo '91', met Olivier Hutman (piano), Gilles Naturel en Peter Gritz, in de Keystone Korner in Tokio (Elemental Music).

(71) 23 maart 1991 – Barney Wilen, 'Dreamtime', duo met pianist Alain Jean-Marie, live tijdens het Festival de Cully nabij Lausanne, Zwitserland (Nocturne ED13207).

Op 19 juli **1991** spelen Jimmy Gourley en Barney Wilen voor 'Souillac En Jazz' met Dominique Lemerle en Philippe Combelle (INA 14001959).

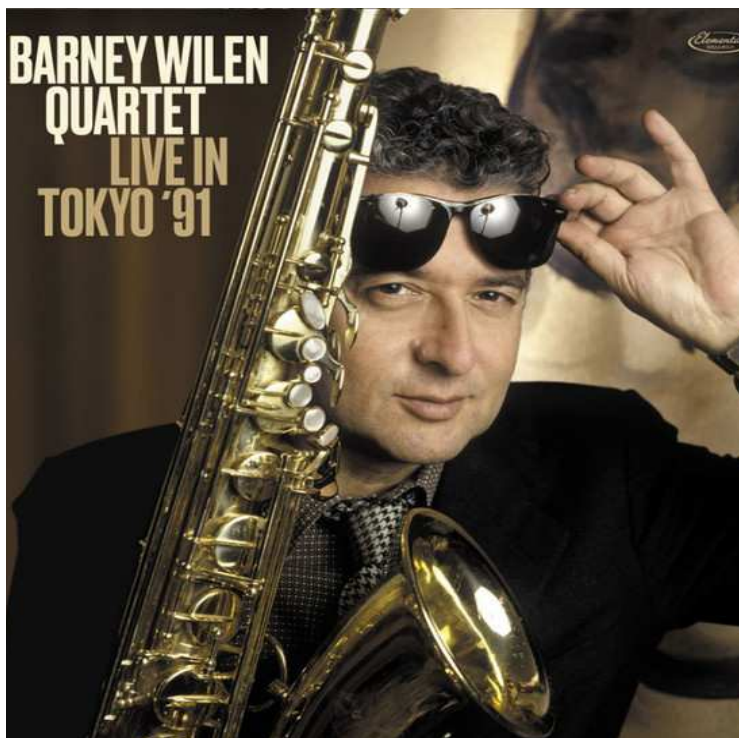
(72) 4-6 augustus 1991 – Barney Wilen, 'Modern Nostalgie', met Olivier Hutman, Gilles Naturel en Peter Gritz plus een vijftal gasten, onder wie zangeres Marie Möör (die woonde dertien jaar samen met Wilen). Kunstenaar Möör tekende heel wat van Wilens platenhoezen (Studio Acousti) (Alfa Jazz 145).

Concert: 14 november 1991, in Jazz Nevers, het trio van Barney Wilen, met Philip Catherine en Palle Danielsson (hij overleed 18 mei jl.) speelde als voorprogramma voor het Enrico Rava Quartet.

(73) 10-14 maart 1992 – Marie Möör, 'Aigre Douce', zij is zangeres bij een kleine bigband met Barney Wilen, Alain Jean-Marie en gitarist Sean Levitt (1955-2002) (Alfa Records 219). Levitt is de zoon van de Mexicaanse Stella Aguilar, later ingetrokken bij drummer Al Levitt, vandaar Stella Levitt).

(74) 28 mei 1992 – Barney Wilen, 'Le Grand Cirque', opgenomen tijdens het 13de Le Mans Europa Jazz Festival, Enrico Rava (Italië), Barney Wilen, Balthasar Thomass (Duitsland), Philip Catherine (België), Palle Danielsson (Denemarken), Serge Marne en Peter Gritz (Hongarije) – titel ontleend aan het boek van Pierre Clostermann, gaullist en ex-oorlogspiloot – Barney's moeder was aanwezig voor de uitvoering van deze Grand Cirque, maar ze bleef zeer afstandelijk, ze had haar zoon liever gezien aan de balie of in de diplomatie.

29 mei **1992** – Duo Barney Wilen/Alain Jean-Marie, in een bar Rue de Saint-Malo, Rennes.
vervolg in de rechterkolom...

Barney Wilen op een elpeehoes uit begin jaren negentig.

(75) 2-4 november 1992 – Barney Wilen, 'Essential Ballads', met twee pianisten: Alain Jean-Marie acoustisch en Laurent de Wilde elektrisch, met twee nieuwelingen Michel Zenino (bas) en Jean-Pierre Arnaud (drums) (Acousti Studio) (Alfa Jazz ALCR 281) – hoesontwerp Marie Möör.

(76) 24-26 april 1993 – Barney Wilen, 'Talisman', met Laurent de Wilde, Ira Coleman (bas) en Billy Drummond (drums) (Acousti Studio) (IDA 037).

(77) 4 juli 1993: Barney Wilen & Alain Jean-Marie, 'Montreal Duets', Church of the Gesù, Jazzfestival in Montreal, Canada – twee concerten, om 20 uur en om 22.30 uur.

(78) 5-7 oktober 1993 – Barney Wilen, 'Inside Nitty = Gritty', Emmanuel Bex (orgel) en Peter Gritz (Acousti Studio) (Venus Records 79021).

(79) 19-20 juni 1994: Barney Wilen Quartet, 'Le ça: New York Romance – Barney Goes To New York', met pianist Kenny Baron, bassist Ira Coleman en drummer Lewis Nash, in de studio Rudy van Gelder, Englewood Cliffs, NJ. Er ontstond hier tijdelijke onenigheid tussen Barney en Rudy, over de kwaliteit en de opstelling van de micro's (Venus Records 79073) (Sunnyside 1067).

Beluister het album 'Barney Goes To New York' hier:
<https://tinyurl.com/yp8jefyw>

Japan is het enige land dat de platen van Barney Wilen heruitgeeft. In de jaren negentig maakte Wilen daar vier tournees.

(80) 20 oktober 1994 – Barney Wilen, 'The Osaka Concert', Laurent de Wilde, Gilles Naturel, Peter Gritz, in Japan (Trema 710604) – met sponsor modehuis Maison Hermès en de Franse ambassade. Dit kwartet combineerde het verblijf met een week optreden in jazzclub Blue Note in Tokio.

Op 13 januari **1995** trad Wilen op in Beauvais met Laurent de Wilde, Gilles Naturel en Peter Gritz; de musici die Barney meenamen naar Japan (zie de foto's op pagina 29).

In juli 1995 concertteert Wilen nog eens met bassist-cardioloog Roger Luccioni (1934-2008) uit Marseille.
vervolg op de volgende pagina linksboven...

(81) 12-14 juli 1995 – Barney Wilen Quintet, 'Passione', met Enrico Rava, Alain Jean-Marie en Philippe Soirat (drums), in de studio in Parijs (Venus 34172/79304). Wat een mooie plaat, met 'My ship' van Kurt Weill.

Beluister dit album hier:

<https://tinyurl.com/5db9m2k3>

Op 13 augustus 1995 speelde Barney Wilen een uitzonderlijk goed concert tijdens Jazz à Marciac met het trio van Laurent de Wilde, Gilles Naturel en Philippe Soirat. Een paar dagen nadien staat in dagblad Libération een fotoverslag van Barney's concert. Echter met een foto van saxofonist Guy Lafitte, die daar op 14 augustus optrad. Barney reageert met de nodige ironie: 'Bien vu, j'ai toujours voulu être Guy!'.

Op 7 augustus was ook Ray Charles in Marciac. Er wordt geschreven dat er opnamen van Wilen-Charles bestaan, maar Philippe Soirat ontkent dat ze ooit met Charles optraden.

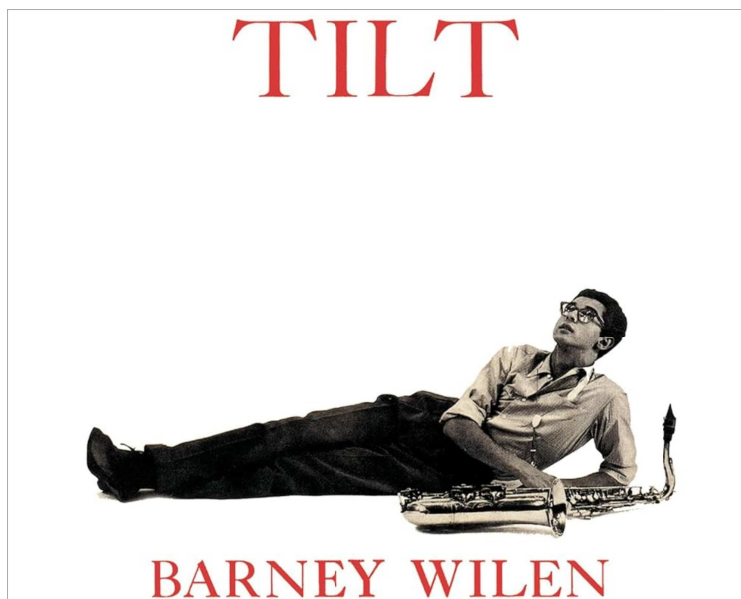
(82) 1995: Wilen schrijft de muziek voor de film 'Le Coeur Fantôme', van Philippe Garrel.

Concert: 23 januari **1996** in Le Petit Opportun, Barney Wilen met Philippe Soirat (drums)

Wellicht had Barney al in 1994 vernomen dat hij ziek was. Aan zijn kledij zagen zijn vrienden dat hij zienderogen gewicht verloor. Hij zorgde niet genoeg voor zichzelf. Hij verloor ook energie in het besef dat hij niet kon leven van zijn muziek. Marie Möör schrijft me: "Les Français n'ont pas l'oreille très musicienne, et pour eux, un bon jazzman est un jazzman noir." Maar Barney hield vast aan zijn Franse identiteit. Onder geen beding wilde hij Amerikaan worden.

Martine Palmé was van 1986 tot aan zijn dood Barney's agent. Op 2 februari 1996 speelt Barney een uniek concert met pianist Alain Jean-Marie in Centre des Arts in Pointe-à-Pitre, in Guadeloupe. Samen met Marie Möör werd daar gedurende een week gemijmerd over hun verleden en toekomst.

Voor zijn laatste concerten koos Barney voor zijn trouwe muzikanten 'connaisseur parfaitement son répertoire et son goût pour l'imprévu'. Muzikanten die wisten hoe ze alert moesten reageren 'lorsqu'il sortait des sentiers battus', of toen hij gebaande wegen verliet. Dat deed Barney graag: 'ce qu'il a toujours aimé faire pour se surprendre lui-même, [vervolg in de rechterkolom...](#)

Barney Wilen op de hoes van zijn album 'Tilt' (1957).

surprendre ses partenaires et séduire le public'.

Na zijn terugkeer uit Guadeloupe formeerde Barney een kwartet met Laurent de Wilde, Gilles Naturel en Philippe Soirat voor twee bijzondere concerten in Servië: op 17 februari 1996 in Belgrado en op 18 februari in Novi Sad. Met dezelfde musici speelde Barney zijn laatste Franse concert tijdens La Nuit de Jazz op 14 maart 1996 in het theater van Caen, een stad in Normandië.

Op 25 mei 1996 sterft Barney Wilen. In het hospitaal van Aubervilliers, met aan zijn zijde zijn toeverlaat Marie Möör. Hij wordt gecremeerd in intieme kring. Zijn gedenksteen met de asurn staat op de begraafplaats in Monaco, beneden in de exotische tuin, met zicht op zee. Na veertig jaar op het podium was Barney uitgezongen. Hij besloot zijn concerten soms met 'Goodbye' van Gordon Jenkins (1910-1984). Het was een hit in 1935 voor Benny Goodman. Zijn orkest nam het op voor Victor 25215 op 27 september 1935. Nooit zou Barney Wilen nog zijn favoriete 'Besame mucho vertolken'...

Pas na zijn dood kreeg Barney meer erkenning. In Parijs werd hij op handen gedragen door de Amerikaanse jazzmuzikanten. Helaas kreeg Barney geen voet aan de grond in het Amerikaanse jazzmilieu.

De stad Nice is zijn jazzgroten niet vergeten. De routeplanner wijst de weg naar de Allée Barney Wilen, de Allée Miles Davis en de Allée Duke Ellington. Allemaal laantjes in de tuinen van het Monastère de Cimiez. In 2001 opende drummer Alan Tanzi zijn muziekclub en toprestaurant La Note Bleue in Monaco, als eerbetoon aan Barney Wilen.

Op 8 november 2022, in de Orangerie in Eaubonne, speelde het kwartet van de Franse tenorsaxofonist Jean-Michel Proust (°1957) een 'Hommage à Barney Wilen'. Met zijn muzikanten werden twee cd's opgenomen voor Frémeaux & Associés: 'To Barney Wilen – Volume 1' (10 december 2020) en 'Volume 2' (29 mei 2021). Het is me niet bekend of Belgische of Nederlandse jazzmusici affiniteiten hebben met Barney's muziek.

Erik Carrette

De auteur bedankt Marie Möör, Caroline de Bendern en Martine Palmé, die met geduld zijn vragen beantwoordden.

Erik Carrette is benieuwd naar uw opmerkingen over dit stuk. U kunt hem bereiken via: erik.carrette@skynet.be.

JAZZWEEK TOP DRIE

27 mei 2024

1 Nick Finzer Legacy: A Centennial Celebration
Of J.J. Johnson (Outside In Music)**2 Monty Alexander**D-Day
(PEEWEE!)**3 Snorre Kirk**Top Dog
(Stunt)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:** Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD**BARNEY WILEN**

Barney Wilen op het podium in Beauvais op 13 januari 1995. Met Laurent de Wilde (piano), Gilles Naturel (bas) en Peter Gritz (drums). (Foto: Romain Danger)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.